

DE VREDE VREDE VI

ANDBLAD VOOR INTERNATIONALE POLITIEK EN VREDESPROBLEMEN - 14de jrg. - 105 - september 1971

Beeld uit de nieuwe animatiefilm van Raoul Servais : "Operatie X 70"
Een aanklacht tegen de chemische oorlogvoering.

**REDAKTIE EN
MEDEWERKERS**

Theo Balleul, Paula Burghgraeve,
Ceuninck Danny, Eric de Bleecker,
Chantal De Smet, Jo De Schuyter,
Willy Hofman, Griet Marechal,
Michel Tanret, Jan Verwest, Bob
Wolstijn.

LAY-OUT

Elie Van Muylem

REDACTIESECRETARIS

Wilfried De Vlieghe

HOOFDREDACTEUR

André De Smet

VASTE MEDEWERKERS

Frans De Winter, Ward Ruyslinck,
Staf Schmidt, Jan Van Calsteren,
Jos Wolles.

Centrum voor UNO-Recht -
(V.U.B. - Brussel)

Centrum voor Latijns Amerika
(Roermond)

ABONNEMENTDIENST

Lotty Fernandez- Carlos Van Vooren.

Uitgave van Vrede - Studie- en in-
formatiecentrum voor Vrede en
Ontwikkelingsproblematiek -V.Z.W.

maandblad 10 nrs. per jaar

**REDACTIE-BEHEER
PUBLICITEIT :**

136 Bagattenstraat 9000 Gent
prk. : 10.112.88. BUVV Vlaams
Comité Gent
tel. 09/23.82.52

LEESGELD

140 fr. per jaar - 15 fr. per nummer
Steunabonnement : 300 fr.

verantwoordelijke uitgever :

M. Vanderborght
Echel 6
9401 Pollare

drukkerij GAKKO s.v. Gent

"Vrede" wil de spreekbuis zijn
van al diegene die - door dege-
lijke informatie of voorstellen -
een bijdrage willen brengen tot
de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep
op de medewerking van al die-
gene die hiertoe kunnen bij-
dragen.

Ook de lezers van "Vrede" kun-
nen hieraan hun medewerking
verlenen.

De ondertekende artikels beant-
woorden dan ook niet nood-
zakelijkerwijze aan het stand-
punt van de redactie.

WIE KAN ONS HELPEN ?

Om ons toe te laten de werking
van redactie en administratie van
"Vrede" aanzienlijk te verbete-
ren zou het ons nuttig zijn over
een klasseerkast te kunnen be-
schikken.

Een dergelijk systeem zou onze
medewerkers- die zich belang-
loos voor ons blad inzetten-
toelaten veel tijd te winnen voor
het bijhouden van alle dokumen-
tatie en het administratief werk
vergemakkelijken.

De aankoop van een dergelijke
klasseerkast, 4.500 fr, kunnen
we echter onmogelijk van onze
reeds beperkte inkomsten afne-
men.

We veroorloven ons dan ook be-
roep te doen op onze lezers om,
in de mate van het mogelijke,
ons ter hulp te komen. Veel
kleintjes maken een groot !
Onze oprechte dank bij voorbaat.

Vredesfonds.

Geert Daenen - Tongeren : 100 fr.
A.B. - Aarschot : 200 fr.

Taelman - Brussel : 150 fr.

UIT DE INHOUD

EDITO:

3 EDITO: Koerswijziging
A. De Smet

4 De dollarcrisis en zijn gevolgen
W. Devlieghere

5 Op de uitkijk: De vrees der
veelvratens W. Ruyslinck

7 De schulden van de derde
wereld zijn gestegen in 1970

8 Nøemery tegen vakbond en arbeidersbeweging

10 Zevenpuntenprogramma van Mevr. Thi Binh

11 Malta

13 Vredesdelegatie in Latijns Amerika

16 Geloof en nering in Latijns Amerika
(bijdrage van het Colam)

17 "De Europese uitdaging"
bespreking van boek A. Coppé

19 Tooneel : Ionesco

22 Honger in de Verenigde Staten

25 Defensieuitgaven NAVO landen (van 1949 tot 1970)

28 Afscheid van Bob Claessens

P. Burghgraeve

T. Bailleul
Kanunnik R. Goor

Pater De Donker

M. Le Bon
W. Oberon
J. de Castro

Het was vroeger de gewoonte op de kranten-redacties de zomermaanden als de "komkommertijd" in de berichtgeving te aanzien.

Snellere communicatiemiddelen maar in bijzonder de verscherping van de tegenstellingen in de nationale en internationale verhoudingen hebben echter nieuwe toestanden geschapen.

Het is nu een onmogelijke opdracht geworden voor een maandblad om, na het niet verschijnen in de vakantiemaanden, het geheel van de voorbijgebeurtenissen te omvatten.

De gebeurtenissen volgen elkaar zo snel op dat, wat gisteren gebeurde, morgen in de pers praktisch niet meer vermeld wordt.

De dood van de Russische kosmonauten, de geslaagde Apollovlucht, de gebeurtenissen in Marokko, de mislukte opstand en de bloedige repressie in Soedan, de Jordaanse aanvallen op de Palestijnen, de volkerenmoord in Oost Pakistan e.a. problemen waren schokwekkende gebeurtenissen die nochtans vandaag zelden nog de eerste bladzijden van onze kranten halen.

Twee berichten komen in dit alles op de voorgrond en wel omdat zij een absolute koerswijziging betekenen in de internationale politieke verhoudingen, nl. : het aangekondigd bezoek van Nixon aan Peking en de Amerikaanse maatregelen om de ineenstorting van de dollar te voorkomen.

Op dit laatste probleem komen we elders in het blad terug, het is echter duidelijk dat ook de economische problemen niet weg te denken zijn uit Nixon's nieuwe China-politiek.

Het aangekondigd bezoek zal, dit is klaar, de internationale verhoudingen niet van dag op dag wijzigen. De openbare opinie in de V.S. of in China zal voor de "nieuwe richting" gevonden moeten worden.

Wat er ook van zij het betekent het aftakelen van een politiek die de wereld naar de "impasse" leidde.

Sinds 1949 was het voor de V.S. een belangrijk objectief China met zijn 700 miljoen inwoners in de isolatie te houden. Iedere algemene vergadering is zij erin geslaagd - met het argument dat China geen vredelievende natie was, - van de opname van Peking een "belangrijk punt" te maken zodat een tweederde meerderheid voor de opname noodzakelijk was. Alle "harde" verklaringen ten spijt hebben de Chinezen er zich wel van gehouden ergens in Azië rechtstreeks tussen te komen. Zelfs niet ten overstaan van Formosa dat, en dit erkent ook Tsjang Kai Tcheck, integraal deel uitmaakt van de republiek China.

Deze aan de wereld, maar in het bijzonder aan China opgedrongen situatie, heeft er zeker toe bijgedragen de Chinezen tot bepaalde harde posities te dwingen. De bestaande meningsverschillen tussen de Sovjet Unie en China zijn hier een andere factor van. Het is duidelijk dat ieder land - biezonder dan een grote natie - dat buiten de gemeenschap gehouden wordt en niet genoodzaakt is mede zijn verantwoordelijkheid te nemen in de wereldpolitiek (t.t.z. in het probleem oorlog en vrede), zich bepaalde zogezegde "zuivere" stellingen kan permitteren.

Dat Nixon er naar streeft via zijn nieuwe China-politiek, de tegenstellingen tussen dit land en de Sovjet-Unie te accentueren is overduidelijk en als taktiek vanwege de V.S. zeker te begrijpen.

Het voor de progeëssisten onbegrijpelijke standpunt van Peking ten overstaan van Oost Pakistan en de gebeurtenissen in Soedan zijn ook niet van aard om ons gerust te stellen.

Dit neemt niet weg dat de voor de deur staande inspraak van China in de wereldpolitiek een belangrijke stap voorwaarts zal betekenen.

Nixon meent misschien met zijn aangekondigd Peking bezoek de konkrete voorstellen van Mevrouw Thi Binh voor het beëindigen van de oorlog in Vietnam, te ontwijken. Maar het ligt voor de hand dat de Chinese leiders een op gang komen van de betrekkingen met de V.S. in ieder geval afhankelijk zullen moeten maken van het beëindigen van de oorlog in Indo-China.

Het is zeker niet uitgesloten dat deze nieuwe situatie in de internationale verhoudingen de socialistische landen zal verplichten op een konkreter wijze de bestaande misverstanden en meningsverschillen te benaderen.

Het is wel opvallend te moeten vaststellen dat de regering van ons land intussen steeds maar de kat uit de boom zit te kijken.

We stellen hier een herhaling vast van een struisvogelpolitiek die we voor de oorlog hebben beleefd. Pas veertien jaar na hun oprichting, t.t.z. in 1934 werd de Sovjet Unie in de Volkerenbond opgenomen en...pas één jaar later werd dit land door onze regering erkend.

Zestig landen van de wereld, t.t.z. bijna de helft van de leden van O.V.N. erkennen reeds Peking. Hierbij zijn eenentwintig Europese landen, waaronder praktisch al deze die aangesloten zijn bij de NAVO.

Het is bijna zeker dat in de volgende algemene vergadering van de O.V.N. een meerderheid zal gevonden worden voor de opname van China.

Ons land, dat nochtans lid is van de Veiligheidsraad, wordt gekenmerkt door een buitenlandse politiek die bijna nergens ter wereld zijn gelijkenis vindt.

Dat dit mogelijk is vanwege een regering waarin "Socialisten" en Kristen Demokraten een meerderheid uitmaken bevestigt zeker onze ongerustheid voor wat betreft de macht van zekere kringen in ons land die er belang bij hebben het "heksen aan de oude stijl" te hangen.

André De Smet.

DE DOLLARKRISIS EN ZIJN GEVOLGEN.

De naderende presidentsverkiezingen hebben aan Nixon blijkbaar heel wat inspiratie bezorgd, want nadat hij drie jaar lang zijn binnenlandse en buitenlandse politieke problemen vooral met perskonferenties had aangepakt, is hij plots overgeschakeld op een nieuwe politiek, die we misschien kunnen omschrijven als een "politiek van spektakulaire koerswijzigingen." Een paar maanden terug slaagde hij erin de aandacht van zijn mislukkingen op internationaal vlak af te leiden door de aankondiging van een bezoek in Peking, en op zondag 15 augustus 1971 speelde hij het zelfs klaar het wankel gebouw van de internationale handel volledig te doen instorten, en dit alleen maar om de even wankel economie van zijn kiezers wat op te roepen.

Onze kranten hebben in hun eerste verassing het programma van Nixon voorgesteld als "ambitieuw", en sommigen hebben het zelfs vergeleken met de New Deal van Roosevelt, maar dit lijkt bij nader toezien toch nogal overdreven.

Het bevat slechts een aantal klassieke economische ingrepen, die elk op zichzelf niet zo spectaculair zijn, en vermoedelijk ook niet zo erg veel uitwerking hebben, moesten ze afzonderlijk worden toegepast. Drie maanden loon- en prijzenstop, 10 t.h. meer invoerrechten, 10 t.h. devaluatie (zij het dan in verkapte vorm), 10 t.h. belastingsvermindering, afdanken van 5 t.h. van de regeringsambtenaren om de regeringsuitgaven lichtjes te verminderen, zijn van economisch standpunt niet zo een enorme zaken, en men kan er geen buitengewone effecten van verwachten. De vraag is nu of een aantal relatief zwakke maatregelen samen genomen een veel groter effect zullen hebben, vooral als men ziet dat sommige ervan kontradictorisch zijn (het programma moet in laatste instantie de werkloosheid bekampen, maar het begint al met een paar honderdduizend staatsbedienden werkeloos te maken), terwijl voor andere Nixon nog niet eens beschikt over middelen om ze uit te voeren. Voor de loonstop bijvoorbeeld zal de industrie waarschijnlijk wel zorgen, maar hoe denkt Nixon een prijsstop te kunnen afdwingen?

Daarbij komt nog dat in dit "ambitieuw" programma zelfs met geen woord gesproken wordt over een van de belangrijkste oorzaken van de huidige crisis, de oorlog in Zuidoost Azië. Het tekort op de Amerikaanse betalingsbalans bedroeg voor 1970 ruim tien miljard dollar, en voor dit jaar werd er nog een groter tekort verwacht. (Le Monde, 17 aug.), en het totale begrotingstekort - een van de hoofdzaken van de huidige inflatie - werd voor dit jaar officieel vastgesteld op ruim 11 miljard. De ekstra kosten ("incremental costs") veroorzaakt door de oorlog in Vietnam werden voor 1971 geschat op ruim 11 miljard frank, (bron Syri Yearbook 1969-1970, p.6), en volgens "Keesings Historisch Archief" (1971, p. 191) kregen de regeringen van Zuidvietnam, Laos, Cambodja en Thailand samen 8,6 miljard aan militaire hulpverlening, terwijl er in de begroting nog eens een ekstra post voorzien was van 2,5 miljard voor "economische bijstand aan bevriende landen die met uitzonderlijk hoge defensieuitgaven kampen", waarvan het grootste deel bestemd was voor dezelfde landen.

Een eenvoudig rekensommetje wijst uit dat het schrappen uit de begroting van die militaire en "economische" bijstand alleen al had volstaan om in een pennetrek zowel het totale begrotingstekort als het tekort op de betalingsbalans praktisch volledig weg te werken, en was dit samengegaan met het beëindigen van de Amerikaanse rechtstreekse interventie in Vietnam, had Nixon zelfs een overschot van 10 miljard dollar in zijn begroting kunnen schrijven.

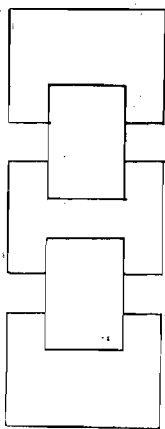
Maar de wegen van Amerikaanse presidenten zijn ondoorgrondelijk, en in zijn wijsheid heeft Nixon beslist een andere oplossing te vinden. Om het begrotingstekort te verminderen maakt hij liever een paar honderdduizend staatsambtenaren werkeloos, en voor het tekort op de betalingsbalans moet de rest van de wereld maar opdraaien: door het verhogen van de tolmuren eksporteert hij de werkloosheid in eigen land naar de landen die moeten leven van hun invoer in de Verenigde Staten. Bijzonder cynisch lijkt ook dat hij daarbij nog het lef heeft liever het gehele monetair systeem in de war te schop-

pen, liever dan zijn gezicht te verliezen door een openlijke devaluatie. Totnogtoe waren slechts de Vietnamezen het slachtoffer van die vrees voor gezichtsverlies, maar nu moeten zelfs de trouwste bondgenoten er aan geloven.

Want de grootste slachtoffers van de gehele operatie zijn uiteindelijk: de trouwste bondgenoten van de Verenigde Staten, en in de eerste plaats Japan, dat 30 t.h. van zijn eksport kwijt moet geraken in dat land. Ook ons landje dat altijd een bijzonder volgzzaam schoothondje geweest is van de buitenlandse politiek van Uncle Sam, krijgt nu de ezelssam. Een paar sektoren van onze ekonomie, die een belangrijk deel van hun produktie uitvoeren naar de verenigde staten, (o.a. glas, linnen, tapijtweverij) verwachten ernstige moeilijkheden. Dit alles zonder nog te spreken van de vernietiging van het monetair systeem, het voornaamste instrument voor internationale handel, en dat alleen maar om meneer Nixon geen gezichts- en stemmenverlies te doen lijden.

Kan men nog een duidelijker bewijs verwachten dat Nixon zich gedraagt als absolute heerser over de "vrije" wereld, die het zich kan permitteren beslissingen te treffen die een ernstige weerslag hebben op het leven van honderden miljoenen mensen, zonder ze zelfs eerst maar te raadplegen? Van iemand die voortdurend zijn mond vol heeft over "verdediging van de democratie" had men toch wel iets beters kunnen verwachten.

Wilfried De vlieghere.

OP DE UITKIJK

DE VREES DER VEELVRATEN

Ik heb naar mijn bescheiden gevoel hoegenaamd niets gemeen met duivelbanners en savonarola's als pater Krelberg (what's in a name ?), wie het wat opluchting geeft stenen door de ruiten van seksboetieks te keilen, maar soms zou ik onze boekhandelaren toch wel om de oren willen slaan, als ik zie met wat voor consequente lucratieve bezetenheid zij de onbenullige produkten van de consumptieliteratuur in hun etalages blijven opstapelen : van 'Love Story' tot de televisie-heren van Zichem, van het boekje dat in Amerika ophef maakte tot de variaties-in-beeld die in Engeland verboden werden. Het verschijnsel stemt me onbehaaglijk, omdat ik van lectuur verwacht dat ze me verrukt of verbaast, verheft of vernedert, tot diepere of andere inzichten brengt of me gewoon maar doet nadenken. Maar de genoemde toppers en sellers hebben geen andere eigenschap dan dat zij het winstsaldo van gehaaide uitgevers allerbatigst maken. Dit soort boeken en boekjes zijn zoals vele kwakjes slagroom op de welvaartstaat - 'kak en rozijnen' zou Herman Teirlinck hebben gezegd - en als zij mij aanzetten tot denken, dan is het alleszins tot een gedachtengang die niet zo vleidend is voor de 'scheppers' van die tonnen leesvoer en voor hun respectieve uitgevers, 'les créatures de ces créateurs' zoals Voltaire ze noemde. Af en toe stemt het verschijnsel me zelfs triest, bijvoorbeeld wanneer ik tot de vaststelling kom dat een bescheiden, maar hoogst lezenswaardig poëtisch plakteje als 'La grande peur des bien-mangeants' van Jean en Nicole Dideral geen enkele kans maakt in de etalages van de boekenmolens. Ik weet niet wie achter het duo Dideral (*) schuilgaat en ik had nog nooit van ze gehoord, maar ik ben de heer A.H.S. Craeybeckx, de bekende en actieve vredesvriend uit Mortsel, zonder enig voorbehoud dankbaar voor zijn vriendelijke attentie mij dit boekje te hebben willen doorsturen. 'La grande peur des bien-mangeants' (DE GROTE VREES DER VEELVRATEN) heeft mij nl. min of meer verzoend met de 'kak en rozijnen' van Segale tutti quanti. Het boekje, dat eind vorig jaar verscheen bij Pierre Jean Hoswald

(Honfleur, Frankrijk), kost niet meer dan 60 fr. en omvat slechts een 15-tal gedichten, maar voor die schrale bloemlezing geef ik gaarne alle veelgevraagde en opgehemelde musts en best-sellers van vorig jaar prijs, de memoires van Hildegard Kneff inclus. Ach, zeg nu zelf, zou Hildegard in staat zijn om in zes simpele, maar aangrijpende regels zo'n grimmig sprookje te schrijven als 'Le loup, l'agneau et l'homme' :

Un agneau menacé par un loup
Est sauvé par un homme
Devenu mouton l'homme le tond
Pour tricoter des bas de laine
Puis le vend pour les remplir
Ah méchants loups et bons bas de laine.

Of zou Erich Ségal zich kunnen verheffen tot het peil van een al even simpel en aangrijpend gedicht als 'Noël 1967' :

Un Américain meurt d'indigestion dans un restaurant chinois
On l'enterre sous un saule pleureur
Mais le saule ne pleure pas en hiver
Des hommes de loi dînent par petites tables
De petites tables de la loi
Au Vietnam un enfant naît dans un souterrain.

Per slot van rekening is er niets ontmoedigends in de gedachte, dat Segal en Kneff waarschijnlijk niet in staat zijn tot het schrijven van zulke poëzie, want als ze daartoe in staat zouden blijken te zijn, zou het resultaat van hun bezielde momenten geen ophef maken of misschien zelfs niet opgemerkt worden. Het licht staat helaas niet op de kandelelaar en de lezende gemeenschap wordt blijkbaar alleen beïnvloed door gedachten en gevoelens, die de sluimer van haar geweten niet verstoren en haar illusies beveiligen, door 'literatuur' die haar grande peur' ontziet. Want wat gebeurt er, als de grote vrees van de veelvraten ontwaakt :

S'éveille la grande peur des bien-mangeants
Ils enferment la justice dans un palais
Ils emprisonnent la charité dans un temple
Ils internent la science dans une école
Ils ramassent les affamés sur les trottoirs...

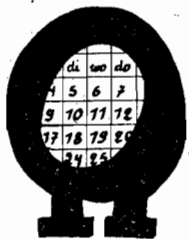
Overigens :

Les hommes sont libres de mourir de faim
Mais pas sur le trottoir
Ce n'est pas beau à voir
A l'heure de l'apéritif
Du coupable actif ou passif
De n'importe quel continent.

Nee, inderdaad, het is niet zo mooi om te zien, en misschien ook niet om te lezen. Bij 'De Heren van Zichem' kunnen we tenminste onze gemoedsrust bewaren.

Ward Ruyslinck

(*) "Van de heer Craeybeckx vernam ik ondertussen, dat het Franse echtpaar Dideral een vereffend voorbeeld is van menselijke solidariteit en coëxistentie : hij, Jean, is een blinde Jood, zijn vrouween kristen."

VAN WEEK...

TOT WEEK

24.5 - 30.5.1971

- De Israëliëse konsul-generaal Efraim-Ebrom, vorige week door leden van het Turks Volksbevrijdingsleger ontvoerd, wordt dood aangetroffen.

- De Turkse regering had geweigerd in te gaan op de eis : vrijlating van alle politieke gevangenen.

- Na afloop van het bezoek van president Podgorny aan Egypte wordt een Sovjet-Egyptisch vriendschaps- en samenwerkingsverdrag gesloten voor de duur van 15 jaar.

31.5 - 6.6.1971

- Het Roemeense staatshoofd Ceausescu begint zijn rondreis door de Aziatische Socialistische landen met een bezoek aan Volkschina

- De ministeriële NAVO-konferentie te Lissabon geeft geen enkel concreet antwoord op de jongste Sovjet-voorstellen tot vermindering van de troepensterkte en bewapening in Centraal-Europa.

- De Nederlander Luns wordt nieuwe sekretaris-generaal.

7.6. - 13.6.1971

- De USSR vraagt de inschrijving op de dagorde van de Algemene vergadering van een internationaal verdragsontwerp tot vreedzaam gebruik van de maan.

- In Chili verwekt de moord op de gewezen Kristen-demokratische minister Edmundo Perez Zujovic grote beroering. Acht maanden na de moord op de chef van het leger, generaal Schneider, is dit een nieuwe ernstige, rechtse provocatie om de volksfrontregering van Allende in moeilijkheden te brengen.

- Tijdens een toespraak doet KPSU-sekretaris Brezjnev op nieuw concrete wapeningsvoorstellen. De USSR verklaart zich bereid te onderhandelen over een inkrimping van de Amerikaanse en Russische vloten op de verschillende wereldzeeën en oceanen.

- De "New York Times" begint de publikatie van het geheime Mc Namara-rapport over de oorsprong van het Amerikaanse engagement in Vietnam, waaruit o.m. blijkt dat het besluit tot bombardementen op Noord-Vietnam lang vóór het beruchte Tonkin-incident werd getroffen.

14.6 - 20.6.1971

- Op Malta behaalt de Labour Party van Dominic Mintoff de meerderheid bij de parlementsverkiezingen. Mintoff had zich voorstander verklaard van een sterke neutraliteitspolitiek en van vriendschappelijke betrekkingen met alle staten.

- Japan en de V.S. tekenen het akkoord tot overdracht van Okinawa aan Japan in 1972. De VS zullen echter het voornaamste deel van hen net van bases behouden, terwijl de denuklearisering aan geen enkele controle onderworpen wordt.

21.6 - 27.6.1971

- De Boliviaanse regering kondigt de noodtoestand af wegens de dreiging van een rechtse politiek. De "Volksvergadering", in mei opgericht als toekomstig instrument van de arbeidersmacht naast de regering Torres, besluit tot een algemene, onbeperkte staking in geval van een rechtse staatsgreep.

- De Amerikaanse Senaat stemt voor het eerst een resolutie waarbij de terugtrekking uit Indochina van alle Amerikaanse troepen binnen de negen maanden wordt geëist.

Een aanhoudingsmandaat wordt uitgevaardigd tegen Daniël Ellsberg, gewezen medewerker van het Pentagon en verantwoordelijke voor het in openbaarheid brengen van de geheime Vietnam-dokumenten.

- De opperbevelhebber van de NAVO-zeestrijdkrachten in de Middellandse Zee, admiraal Birindelli wordt door de nieuwe travaillistische regering uitgewezen. Premier Minotto eist een onmiddellijke herziening van de verdedigingsakkoorden met Groot-Brittannië.

28.6 - 4.7.1971

- Op de Vietnamkonferentie te Parijs wordt door Mevrouw Thi Binh het nieuw vredesplan in zeven punten van de "Voorlopige Revolutionaire Regering" van Zuid-Vietnam voorgesteld.

5.7 - 11.7.1971

- De nationalisatie van de kopermijnen wordt met algemene stemmen goedgekeurd door het Chileense parlement. Hierdoor wordt de Volksfrontregering tevens een van de voornaamste stappen gezet naar de totale nationale onafhankelijkheid.

- Te Rabat mislukt een militaire staatsgreep tegen de monarchie.

Generaal Oufkir krijgt de vrije hand van koning Hassan om de repressie in te zetten. De voor de aanslag verantwoordelijke officieren worden zonder vorm van proces terechtgesteld, terwijl de reeds bestaande terreur tegen de linkerzijde nog dreigt toe te nemen.

12.7 - 18.7.1971

- De nieuwe IJslandse regering met kommunistische deelname kondigt in haar programma een wijziging aan van de houding van IJsland t.o.v. de Navo. De Amerikaanse basis van Keflavik moet binnen de vier jaar ontruimd worden en een onafhankelijke buitenlandse politiek zal worden gevoerd. IJsland blijft echter lid van de NAVO.

- In Washington en Peking wordt het bezoek aangekondigd aan president Nixon van de Chinese Volksrepubliek vóór mei 1972 op uitnodiging van premier Chou En Lai, die te Peking in het geheim Kissinger, raadgever van Nixon voor nationale veiligheid van 9 juli tot 11 juli ontmoette.

- Na een week gevechten tussen Jordaanse troepen en Fedajin verklaart koning Hussein dat de Fedajin geen probleem meer vormen, terwijl de akkoorden van Kaïro en Amman met de Palestijnen worden opgezegd.

19.7 - 25.7.1971

- In Soudan heeft een onbloedige staatsgreep plaats door linkse militairen, enkele dagen later gevolgd door het terug aan de macht komen van generaal Nemeiry met de aktieve steun van Lybië. De linkse officieren van de putch van 19/7 worden terechtgesteld. Hun heksenjacht tegen de kommunisten wordt ontketend, ofschoon de deelname aan de staatsgreep door de Soudanese KP niet vaststaat.

- In zijn rede ter gelegenheid van de 19e verjaardag van de Egyptische revolutie belooft president Sadati vóór 1972 een einde te stellen aan het Israëlisch-Arabisch konflikt, zelfs ten koste van een miljoen doden. Kolonel Kadhafi van Lybië wordt gelukgewenst voor zijn rol in de Soudanese gebeurtenissen. Sadati bestempelt koning Hussein van Jordanië als de beul van de Palestijnse weerstand terwijl echter de Egyptische leiders die in mei jl. werden opgesloten de doodstraf riskeren.

26.7 - 1.8.71

- Algerië verbreekt alle betrekkingen met Jordanië als antwoord op de liquidatiepolitiek van Hussein t.o.v. de Palestijnse weerstand. De Arabische top te Tripolis brengt slechts vijf Arabische staatshoofden samen en stelt zich tevreden met een platonische veroordeling van Hussein.

- Peking verwerpt het Sovjet-voorstel voor een konferentie van de vijf kernmogendheden en formuleert zijn eisen in het vooruitzicht van de komende Chinees-Amerikaanse onderhandelingen. Volgens de Chinese leiders veronderstelt de normalisatie van de Chinees-Amerikaanse betrekkingen niet enkel een regeling van de kwestie Formosa en de terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Indochina maar het einde van de Amerikaanse militaire druk op China en zijn bondgenoten in gans het Verre Oosten.

DE SCHULDEN VAN DE DERDE WERELD ZIJN NOG GESTEGEN IN 1970 !

Het netto totaal (I) van de financiële inkomsten die bekend gemaakt werden door het Komitee voor ontwikkelingshulp (C.A.D.) (2) van de O.E.S.O. (organisatie voor Cooperatie en Economische ontwikkeling) heeft volgens de laatste schattingen van dit organisme, in 1970 14,7 miljard dollar bereikt t.t.z. een verhoging in verhouding tot 1969 van 7,5t.h. volgens de courante prijzen en van 4t.h. volgens de wettelijke termen.

In deze verhoging komt 6,8 miljard voor van de openbare hulp, die in waarde slechts met 3t.h. steeg maar in volume lichtjes verminderde in verhouding tot 1969. De private investeringen verhoogden echter met 26t.h. van het ene jaar op het andere zoals de private kredieten voor de export 11t.h. Gezien vanwege de openbare sektor de giften verminderden heeft de toename van de rol van de private sektor bij de financiering van de ontwikkeling in de arme landen voor gevolg dat de schulden van deze laatste, die reeds zeer hoog zijn, verergeren. Zo de ontwikkeling in die richting verder gaat zullen vele landen van de derde wereld weldra aan de rand van het failliet staan.

De tweede Konferentie voor de Handel en Ontwikkeling van de Verenigde Naties (New-Delhi/1968) had de rijke landen aanbevolen 1t.h. van hun Nationaal Produkt aan de landen in ontwikkeling te spenderen. De hierbij behorende grafiek toont aan dat men zich eerder verwijderd van dit objectief : 0,74t.h. van het B.N.P. in 1970 tegen 0,75t.h. in 1969. Wat de openbare hulp betreft 0,34 in 1970 tegen

2.8. - 8.8.1971

- Op een perskonferentie verklaart staatssecretaris Rogers dat de VS de opname van de Chinese Volksrepubliek in de UNO zal steunen. Officieel wordt echter de tesis aangenomen van de China's, terwijl het vraagstuk van de Chinese zetel in de Veiligheidsraad wordt opengelaten. China reageert met een verwerping van de dubbele vertegenwoordiging.

- De missie van de Amerikaanse onderstaatssecretaris Sisco in Israël i.v.m. een eventuele heropening van het Suezkanaal loopt uit op een mislukking door de radikale weigering van de Amerikaanse voorstellen door Israël.

- Aan de ontwapeningskonferentie te Genève wordt door de Sovjet-Unie en de VS een verdragontwerp voorgelegd voor een totaal verbod op de biologische wapens. Dit akkoord is een eerste stap naar een werkelijke ontwapening.

9.8. - 15.8.1971

- Tegenover de groeiende oorlogsdreiging tussen India en Pakistan tengevolge van de Oost-Pakistaanse crisis sluiten de Sovjet-Unie en India een verdrag van vrede, vriendschap en samenwerking. De terreur door het Pakistaanse leger tegen de Oost-Pakistani gaat intussen verder, terwijl de situatie van de nu reeds 8 miljoen vluchtelingen 'in de Indiase grensgebieden steeds dramatischer wordt.

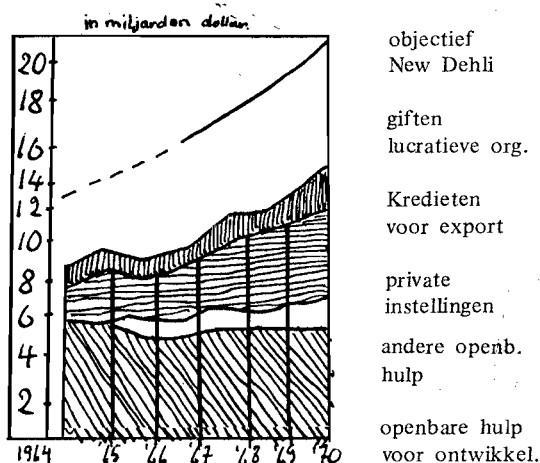
- De aankondiging door de Noord-Ierse regering van het terug in werking treden van de internering zonder proces veroorzaakt een golf van onlusten welke het land aan de rand van de burgeroorlog brengt. Gevechten tussen de Britse troepen, katholieke arbeiders en leden van het Ierse Republikeinse leger kosten 24 mensen het leven.

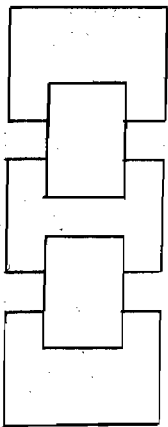
- In verband met het jordaans-Palestijns konflikt en na grensincidenten verbreekt nu ook Syrië, na Irak, Lybië en Algerië, zijn diplomatieke betrekkingen met Jordanië.

0,36t.h. in 1969. Het rijkste land, de Verenigde Staten gaf slechts 0,55t.h. van zijn B.N.P. in 1970 tegen weliswaar 0,51t.h. in 1969. De Duitse Bonds Republiek en Italië verminderen hun hulp. Frankrijk komt op de eerste plaats met 0,65t.h. van zijn B.N.P.

Voor de eerste maal werd een becijferde schatting bekend gemaakt van het geheel der giften van de private liefdadigheidsorganisaties : 840 miljoen dollar voor 1970.

1) net : t.t.z. na aftrek van de terugbetaalde kapitalen.
2) de leden van de CAD zijn : Australië, de Duitse Bondsrepubliek, België, Oostenrijk, Canada, Denemarken, de Verenigde Staten, Italië, Japan, Noorwegen, Nederland, Portugal, Engeland, Zweden, Zwitserland en de Commissie van de Europese Gemeenschap.

NOEMEIRY TEGEN VAKBOND EN ARBEIDERSBEWEGING !

Op 19 juli j.l. kwam Soedan in het nieuws met een staatsgreep. Kolonel Noemeiry, sinds 25 mei 1969 aan de macht, werd aan de-dijk gezet door een aantal officieren met linkse sympathieën. De staatsgreep duurde 45 min en verliep zonder bloedvergieten. Drie dagen later behoort ze echter tot het verleden : kolonel Noemeiry slaagt erin met behulp van Lybië en Egypte terug aan de macht te komen. Vanaf dat ogenblik is het motto van het Soedanese staatshoofd terreur en geweld.

OVERZICHT

Soedan werd in 1956 onafhankelijk. Partijen van de burgerij en de grootgrondbezitters kregen de macht in handen. Deze partijen worden gecontroleerd door Mohamedaanse sekten die in alle opzichten het religieuze aspect willen bewaart zien binnen de politieke activiteiten van het land. De staatsgreep van 1964 brengt geen noemenswaardige verandering teweeg in de politieke richting waarin dit ontwikkelingsland zich beweegt. Dit wordt duidelijk als in '65 de kommunistische partij van Soedan verboden wordt.

In 1969 kwam echter kolonel Noemeiry aan de macht. De putch van '69 week af van de vorige door het feit dat hier een kleinburgerlijke groep aan de macht komt, gesteund door de K.P. van Soedan. Het nieuwe bewind wilde een nationalistisch-demokratisch front oprichten. In de ogen van Noemeiry en volgelingen zou dit naar Egyptisch model moeten gebeuren. De K.P. en aanverwante organisaties zouden in dit geval zichzelf opheffen en toetreden tot een eenheidspartij waarbinnen verschillende frakties bestaan. Meteen zou haar aktiemogelijkheid praktisch tot nul her-

leid zijn, zoals dit ook in Egypte het geval is. Dat de Soedanese kommunistische partij niet bereid was een dergelijk offer te brengen, wordt duidelijk als het Noemeiry-regime zich op het anti-kommunistische pad waagt. Verschillende links-gerichte leden worden uit de revolutionaire - en ministerraad verwijderd. De K.P. van Soedan wordt terug verboden en diverse leiders worden gevangen genomen. Ondertussen worden de vriendschapsbanden met de Sovjet Unie versterkt. Zowel economische, technische als militaire hulp wordt door de S.U. aan het Soedan van Noemeiry verstrekt.

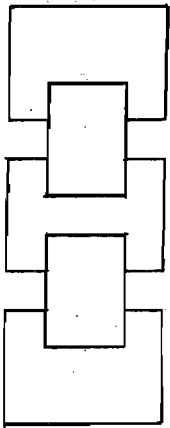
De putch van 19 juli werd voorbereid en uitgevoerd door verwijderde linksgerichte officieren van de putch van 1969. EL Noer, die zich op het ogenblik der uitvoering te Londen bevond, verklaarde dat de voorbereiding startte in februari omdat Noemeiry geen raad meer vroeg, noch rekening hield met het oordeel van zijn ministers. Evenmin wilde hij een oplossing zoeken voor het probleem van de zuidelijke provincies. Deze zuidelijke provincies - met een negerbevolking die niet mohamedaans is - voert sinds de Soedanese onafhankelijkheid een strijd tegen het koloniserende noorden. Alhoewel één der punten op het programma van de putchisten van '69 de autonomie van de zuidelijke provincies was, heeft Noemeiry iedere vrijheidsbeweging op weinig vreedzame wijze onderdrukt. De putch van 19 juli wilde o.a. daar een verandering in brengen.

DE TOEKOMSTIGE, HEILIGE ALLIANTIE IN AKTIE.

De reactie van Lybië en Egypte op de staatsgreep van 19 juli varieerde van grote gereserveerdheid tot openlijke afkeuring (cf. respectievelijk Egypte en Lybië). Deze reacties lieten echter geen twijfel bestaan over het feit dat deze landen niet gediend waren met een ruk naar links van een eventuele vierde partner van de alliantie. In Soedan zelf geven de putchisten te kennen dat ze zich van de toekomstige federatie van Arabische republieken zou distantiëren. Lybië grijpt openlijk in door het vliegtuig waarmee Babikr El Noer van Londen naar Khartoem vloog, te verplichten op Lybisch grondgebied te landen. Geruchten deden zich tevens voor over troepenconcentraties aan de Soedanese grens door de leden van de toekomstige federatie. Het gevolg van deze buitenlandse druk, gekoppeld aan een reactie van de uiterst rechtse krachten in Soedan, is het terug aan de macht komen van Noemeiry op 22 juli.

EXEKUTIES EN OPKNOPINGEN.

Libanese kranten spraken in verband met deze machtsvername van een waar bloedbad. Het is echter pas na de hevige gevechten en de restauratie dat het Noemeiry-regime zijn ware aard toont. Een echte heksenjacht wordt ontketend waarbij, naast de auteurs van de staatsgreep, syndikale leiders en leiders van progressieve bewegingen opgeknoot worden. Onder de slachtoffers bevinden zich Mahjoeb, partijsekretaris van de K.P. en El Sheik, syndikale leider en voorzitter van de Soedanese vredesbeweging. Naast het feit dat geen enkel tastbaar bewijs bestaat voor de deelname van syndikaten en K.P. aan de staatsgreep, kan men op basis van andere argumenten de onwaarschijnlijkheid van deze deelname naar voor brengen. Eerst en vooral kan men erop wijzen dat de putchisten zelf niet tot bovengenoemde organisaties behoorden. Ten tweede is het moeilijk te aanvaarden dat de K.P. van Soedan in zou gaan tegen een staatshoofd dat met de Sovjet Unie op goede voet leeft. Dat bovengenoemde organisaties openlijk hun steun betuigden aan de nieuwe leiders is begrijpelijk als men rekening houdt met de houding die het Noemeiry-regime heeft aangenomen ten opzichte van deze organisaties.

TE ZOT OM LOS TE LOPEN

"U kunt het zelf vaststellen. De prijs van de benzine, zonder belastingen is bij ons werkelijk bijzonder laag.; dit is het rechtstreeks gevolg van de voortdurende inspanningen die de petroleumindustrie geleverd

heeft"... Om ons te overtuigen van hun liefde en onbaatzuchtigheid heeft de Belgische Petroleum Federatie het nodig geoordeeld gedurende verschillende dagen in alle Belgische kranten grote advertenties te plaatsen... Het venijn zou wel in de staart kunnen zitten. Kortom, we worden voorbereid voor een nieuwe prijsverhoging...

Bestendig afgevaardigde Dr. Defauw zegde tijdens het Provinciaal Kongres voor Ontwikkelingssamenwerking te Roeselare "... geen modieus" geflirt met linkse regimes. In de eerste plaats moet onze aandacht naar "de besten onzer broeders", de missionaris-ontwikkelingshelfer...

Dr. Defauw houdt het dus bij het klassiek patroon "liefdadigheid". We veronderstellen dat de Witte Paters die Mozambique verlieten voor die mijnheer ook bolsheviëken zijn...

ANTI-SOCIALE REGIMES.

Uit de houding van Noemeiry en uit deze van de leiders uit Lybië, Syrië, Egypte blijkt dat ze voor niets terugschrikken om een status quo op sociaal vlak te bewerkstelligen. De praktijken van deze Arabische landen plaatsen de Sovjet Unie voor een moeilijk dilemma. Soedan heeft dit dilemma in een scherper daglicht geplaatst. De vraag rijst of de S.U. nog burgerlijke regimes kan en mag steunen die zich volledig inzetten om de progressieve bevolkingslagen te onderdrukken? Kan het vergroten van hun invloedssfeer nog doorwegen op dit feit? De houding van de S.U. in dit dilemma kan beslissinggevend zijn wat haar invloed betreft op de verschillende revolutionaire bewegingen in de ontwikkelingslanden. Haar houding wordt nog belangrijker als men rekening houdt met het feit dat de Chinese volksrepubliek openlijk haar solidariteit betuigd heeft met het Noemeiry-regime. Het open kaart spelen van deze anti-sociale regimes stelt meteen de Sovjet-politiek in vraag.

Op het zelfde kongres noemde C.V.P. senator Bogaert het ontwikkelingsbeleid van de V.S. cynisch. Op een vraag naar de mening van zijn partij ten aanzien van de Vietnamese oorlog antwoorde dezelfde senator tussen deze strijd en de ontwikkelingsproblematiek geen enkel verband te ontwaarden...

Luitenant Callay, u weet wel de man die door tussenkomst van Nixon vrijgelaten werd na zijn veroordeling tot levenslange hechtenis voor de moordpartij in Song My, is vandaag reeds een rijk man. Calley wist zich reeds voor de uitgave van een boek en plaat een inkomen te verzekeren van 200 miljoen dollar.. Een secretaresse staat in voor het beantwoorden van zijn briefwisseling en, op een 45 toeren zingt hij "ik was een soldaat in dienst van god en vaderland..."

HET "ZEVENPUNTENPROGRAMMA" VAN HET VIETNAMEES BEVRIJDINGSFRONT.

Op 1 juli werd door Mevr. Nguyen Thi Binh, op de 119de zitting van de Parijse vredesbesprekingen, een vredesvoorstel voorgelegd dat voor alle partijen een redelijke en aanvaardbare oplossing betekent voor het stopzetten van de oorlog in Vietnam.

Tot op heden heeft de Amerikaanse regering hierop geen antwoord gegeven. Nixon is er zelf in geslaagd door de aankondiging van zijn reis naar Peking de aandacht van dit voor hem moeilijk probleem af te leiden.

Vrede in Vietnam kan niettemin slechts bereikt worden door besprekingen met de eerste belanghebbende; het Vietnamese volk.

Daarom blijft het "zevenpuntenprogramma" aktueel omdat het een basis biedt voor werkelijke besprekingen.

Wij drukken het hieronder af om de lezer er inzage van te geven.

1. Over de datum voor de totale terugtrekking van Amerikaanse strijdkrachten.

De Amerikaanse regering moet een einde maken aan haar agressie-oorlog in Vietnam, de politiek van 'Vietnamisatie' van de oorlog staken, uit Zuid-Vietnam alle troepen, militair personeel, wapens en oorlogsmateriaal van de Verenigde Staten en van andere vreemde landen in het Amerikaanse kamp terugtrekken en alle Amerikaanse bases in Zuid-Vietnam ontmantelen zonder daarbij enige voorwaarde te stellen.

De Amerikaanse regering moet een datum stellen waarop de terugtrekking uit Zuid-Vietnam in 1971 van alle Amerikaanse strijdkrachten en die van de andere vreemde landen in het Amerikaanse kamp voltooid zal zijn.

Als de Amerikaanse regering een datum voor de terugtrekking uit Zuid-Vietnam in 1971 van alle Amerikaanse strijdkrachten en die van de andere landen in het Amerikaanse kamp vaststelt zullen de partijen tegelijkertijd tot een overeenkomst komen over de omstandigheden waaronder dat gebeurt :

a. over de terugtrekking in veilige omstandigheden uit Zuid-Vietnam van alle Amerikaanse strijdkrachten en die van de andere landen in het Amerikaanse kamp,

b. over de vrijlating van alle militairen van alle partijen en van de burgers, gevangen genomen tijdens de oorlog (waaronder de Amerikaanse piloten, gevangen genomen in Noord-Vietnam opdat zij snel naar hun huis kunnen terugkeren).

Deze twee operaties zullen op dezelfde dag beginnen en eindigen. Een wapenstilstand zal van kracht worden tussen het Zuidvietnamese Volksbevrijdingsleger en de strijdkrachten van de Verenigde Staten en van de andere landen in het Amerikaanse kamp zodra de partijen overeenstemming hebben bereikt over de terugtrekking uit Zuid-Vietnam van alle Amerikaanse strijdkrachten en van die van de andere landen in het Amerikaanse kamp.

2. Over het machtsvraagstuk in Zuid-Vietnam

De Amerikaanse regering moet het recht van het Zuidvietnamese volk op zelfbeschikking werkelijk eerbiedigen, een einde maken aan haar inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van Zuid-Vietnam, ophouden met het steunen van de oorlogszuchtige groep onder leiding van Nguyen Van Thieu die op het ogenblik in Saigon aan het bewind is en ophouden met alle manoeuvres, verkiezingstrucs, gericht op het aan de macht houden van de marionet Nguyen Van Thieu daarbij inbegrepen.

De politieke, sociale en religieuze krachten in Zuid-Vietnam die verlangen naar vrede en nationale verzoening zullen verschillende middelen gebruiken om in Saigon een nieuwe regering te vormen die voorstander is van vrede, onafhankelijkheid, neutraliteit en democratie.

De Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam zal onmiddellijk besprekingen met die regering aangaan om de volgende vraagstukken te regelen :

a. een brede, uit drie stromingen bestaande regering van nationale verzoening te vormen, die in functie zal zijn in de periode tussen het herstellen van vrede en het houden van algemene verkiezingen, en die tevens belast zal zijn met het organiseren van verkiezingen in Zuid-Vietnam.

Een wapenstilstand zal in acht genomen worden tussen het Zuidvietnamese Volksbevrijdingsleger en de strijdkrachten van de Saigonregering zodra een regering van nationale verzoening is gevormd.

b. Om konkrete maatregelen te nemen met de noodzakelijke garanties om alle daden van terreur, represailles en diskriminatie tegen personen, die met de ene of met de andere partij hebben samengewerkt te voorkomen; iedere democratische vrijheid aan het volk van Zuid-Vietnam te waarborgen; alle personen die om politieke redenen gevangen zitten vrij te laten; alle concentratiekampen op te heffen en alle vormen van dwang op te heffen om de mensen in staat te stellen in volledige vrijheid terug te keren naar hun geboorteplaatsen en zich vrijelijk op te houden met hun bezigheden.

c. erop toe te zien dat de levensomstandigheden van het volk worden gestabiliseerd en geleidelijk wordt verbeterd; voorwaarden worden geschapen dat iedereen in staat gesteld wordt zijn talenten en zijn inspanningen aan het herstellen van de wonden, toegebracht door de oorlog, mee te werken en het land weer op te bouwen.

d. een overeenstemming te bereiken over de maatregelen die genomen moeten worden om het houden van werkelijk vrije, democratische en eerlijk algemene verkiezingen in Zuid-Vietnam mogelijk te maken .

3. Over het vraagstuk van de Vietnamese strijdkrachten in Zuid-Vietnam

De Vietnamese partijen zullen gemeenschappelijk het vraagstuk van de strijdkrachten in Zuid-Vietnam oplossen in een geest van nationale verzoening, gelijkheid en wederzijds respect, zonder inmenging van buitenaf, in overeenstemming met de na-oorlogse situatie en met de bedoeling de belasting van de bevolking lichter te maken.

4. Over de vreedzame hereniging van Vietnam en de relaties tussen de Noordelijke en Zuidelijke zone.

a. De hereniging van Vietnam zal stap voor stap bereikt worden, via vreedzame middelen, op basis van besprekingen en overeenkomst tussen beide zones, zonder dwang en annexatie van enige partij en zonder buitenlandse inmenging.

Zolang het land niet herenigd is zullen het Noorden en het Zuiden normale betrekkingen herstellen, vrij verkeer, vrije briefwisseling, vrije keuze van woonplaats, waarborgen en economische en culturele relaties onderhouden op basis van wederzijds belang en wederzijdse hulp.

Alle vraagstukken met betrekking tot de beide zones zullen opgelost worden door daartoe gemachtigde vertegenwoordigers van het Vietnamese volk in beide zones op basis van onderhandelingen en zonder buitenlandse inmenging.

b. In overeenstemming met de bepalingen van de Akkoorden van Geneve van 1954 over Vietnam zullen de noordelijke en zuidelijke zone van Vietnam, bij de huidige, tijdelijke scheiding van het land in twee zones, afzien van deelname aan een bondgenootschap met vreemde landen, niet toestaan dat enig ander land militaire bases, troepen of ander militair personeel op haar bodem heeft en afzien van de aanvaarding van de bescherming van enig land, enig militair bondgenootschap of blok.

5. Over de buitenlandse politiek van vrede en neutraliteit van Zuid Vietnam.

Zuid-Vietnam zal een buitenlandse politiek voeren van vrede en neutraliteit, betrekkingen aangaan met alle landen, willekeurig van welk politiek of sociaal bewind, in overeenstemming met de vijf principes van vreedzame coëxistentie, economische en kulturele betrekkingen onderhouden met alle landen, de samenwerking met vreedzame landen bij de exploitatie van de Zuidvietnamese rijkdommen aanvaarden van ieder land economische en technische hulp zonder dat daaraan enige politieke voorwaarden verbonden zijn, aanvaarden en deelnemen aan regionale plannen voor economische samenwerking.

Op basis van deze principes zullen Zuid-Vietnam en de Verenigde Staten, na de beëindiging van de oorlog, betrekkingen aangaan op politiek, kultureel en economisch gebied.

6. Over de schade die de Verenigde Staten het Vietnamese volk in de beide zones heeft toegebracht

De Amerikaanse regering moet de volledige verantwoordelijkheid dragen voor de verliezen en de vernietiging die het het Vietnamese volk in beide zones heeft toegebracht.

7. Over de naleving en de internationale garanties van de akkoorden die gesloten zullen worden.

De partijen zullen overeenstemming bereiken over de vormen van naleving en de internationale garanties van de akkoorden die gesloten zullen worden.

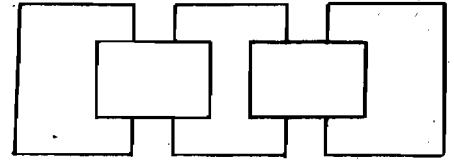
VOOR DE 17DE VERJAAR- DAG VAN DE AKKOORDEN VAN GENEVE.

BELGISCHE VREDESDELEGATIE BIJ NA- TIONAAL BEVRIJDINGSFRONT VAN ZUID VIETNAM

Een veertien man sterke delegatie van het Vlaams Komitee van de B.U.V.V. waarvan o.m. A. De Smet, nationaal sekretaris, W. Devlieghere - redaktiesekretaris van "Vrede", Griet Maréchal en C. Van Vooren - medewerkers van "Vrede", W. Wenes en J. Lemey van de B.U.V.V. Tielt, R. Stroobandt, gewestelijk sekretaris Jong Socialisten Oostende en Mevr. I. Blume - Nationaal Voorzitster, Pastoor Chapelle en Dhr. en Mevr. Verstappen van het Waals Komitee deel uit maakten, ter gelegenheid van de 17de verjaardag van de akkoorden van Geneve, te Parijs een bezoek aan de delegatie van de Voorlopige Regering van het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam.

De delegatie onderhield zich o.m. met dhr. Nguyen van Tien, eerste adjunct van Mevr. Thi Binh voor de Konferentie van Parijs over het zeven punten programma dat door de delegatie werd voorgesteld om tot een vreedzame oplossing te komen in Vietnam.

De delegatie woonde nadien de betoging bij voor Vietnam ingericht door 42 organisaties waaronder, voor de eerste maal, ook de Franse Socialistische Partij. Aan deze indrukwekkende manifestatie die door de straten van Vietnam trok, namen, volgens de Franse pers, 8 tot 10.000 personen deel.

EVEN UW AANDACHT VOOR MALTA

LIGGING : centrale Middellandse Zee, halfweg Gibraltar en tussen Sicilië en Noord-Afrika.

OPPERVLAKTE : het eiland Malta 246 km² - de archipel (vier eilanden) 316 km².

BEVOLKING : Malta 28.000 inwoners - de archipel 330.000 - 1040 per km² - een der dichtsbevolkte gebieden ter wereld.

HOOFDSTAD : La Valetta - 18.300 inwoners.

GODSDIENST : Meer dan 90 procent Maltezen noemen zich katholiek.

TALEN : Maltees (omgangstaal) en Engels.

ONDERWIJS : 42,4 procent analfabeten.

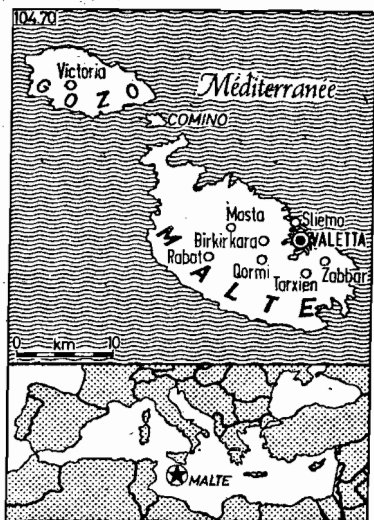
NATIONAAL INKOMEN : 23.640 B.F. per jaar en per hoofd van de bevolking.

STAATSVORM : democratie

EKONOMIE : enkele landbouwprodukten worden op kleine schaal geteeld o.m. graangewassen, aardappelen, en katoen. Fruit en groenten zijn er in overvloed en dank zij het mild klimaat wordt er twee à driemaal geoogst per jaar. Er heerst een kronisch nijpend watergebrek. Het internationaal toerisme ontwikkelt zich gunstig, in 1969 bracht het anderhalf miljard B.F. op. Het Engels kapitaal domineert de nationale ekonomie.

De Maltezen hebben in de loop der eeuwen heel wat meegeemaakt en zij hebben zich meer dan eens op leven en dood tegen ongenadige belegeraars moeten verdedigen. Bijna alle oeverstaten van de Middellandse Zee hebben die barre rots bezet of willen bezetten. Wat de Feniciërs, de Romeinen, de Arabieren, de Turken en tenslotte Napoleon en Groot-Brittannië zo sterk aantrok was beslist niet de natuurlijke rijkdom (?) van het eilandengroepje maar wel zijn unieke ligging. Tijdens W.O. II was deze strategische ligging helaas nogmaals de oorzaak van zeer zware luchtaanvallen uitgevoerd door de Duitse en Italiaanse luchteskadars die een groot deel van het eiland in puin legden.

Het was Groot-Brittannië die in het begin van de 19e eeuw het definitief antwoord gaf op de vraag bij welk kontinent Malta eigenlijk moest worden gerekend; het lijfde Malta eenvoudig in als kolonie bij het imperium en meteen in het Europese defensiesysteem. In 1964, dus na 164 jaar Britse bezetting, verkreeg de eilandengroep de onafhankelijkheid. Maar Malta is de huidige dag nog steeds een belangrijke marinenen luchtbasis van Engeland en de NATO. De generale staf van de zeemacht is er ondergebracht en de Amerikaanse 6e vloot gebruikt ze ook ruimschoots voor herstellingen en manoevers. Het Pentagon overweegt binnen afzienbare tijd het opslaan van raketten uitgerust met kernkoppen.

Wat bracht nu Malta tijdens de voorbije weken zo onverwachts in het brandpunt van de internationale belangstelling? Bij de jongste verkiezingen in juni jl. werd voor de eerste maal de katolieke meerderheid door Labour verslagen. Na deze overwinning nam de travaillistische regering, onder leiding van premier Domenic Mintoff, het bewind in handen en dit werd bijna onmiddellijk gevolgd door enkele ingrijpende maatregelen die op internationaal gebied reeds heel wat deining veroorzaakten. Op een totaal van 55 zetels veroverde Labour er 28, t.t.z. één meer dan de nationale partij van gewezen premier Giorgio Borg Olivier. Deze overwinning was hoofdzakelijk te danken aan de plotse neutraliteit van aartsbischop Mgr. Gonzi die de enkele tientallen jaren uitgesproken banvloek tegen een links stemmen juist voor de verkiezingen had ingetrokken. Het lijkt er naar dat die éne zetel meerderheid wel een enorm belang zou kunnen hebben neit alleen voor de toekomst van het kleine eiland maar ook voor de allianties van de grote NATO in de Middellandse Zee.

Nauwelijks benoemd tot Labour-premier van Malta gaf Mintoff de Italiaanse NATO - admiraal Birindelli de vriendelijke doch overtuigende raad zo spoedig mogelijk het eiland te verlaten. Het ging hier niet om een persoonlijke afrekening want de Labourpartij had op haar kiesprogramma verwijdering van de NATO-basis alsmede het streven naar een neutraliteitspolitiek ingeschreven. Waarnemers verklaren dat Mintoff poker speelt en de uitdrijving van de Italiaanse admiraal wel op een eerste bod lijkt maar de premier is allesbehalve dubbelzinnig geweest in zijn verklaringen voor de verkiezingen en hij heeft admiraal Birindelli reeds vroeger een waarschuwing gegeven toen deze zijn sympathie betuigd had voor prins Borghese, de leider van de neo-fascistische partij in Italië. Dat het allemaal zó rap zou gaan heeft de admiraal wellicht niet vermoed. En wat de 6e Amerikaanse vloot betreft, deze kreeg in dezelfde gedachtengang ook reeds een veeg uit de pan, nl. bezoeken aan de haven van La Valetta uit te stellen tot na de volledige opklaring van de betrekkingen Malta-Groot-Brittannië en Malta-NATO. Als nummer drie kwam Sir Maurice Dorman, Brits gouverneur-generaal van Malta, aan de beurt; ook hij stond niet in de gratie bij premier Mintoff en begin juli werd hij vervangen door de Maltees Sir Anthony Mamo.

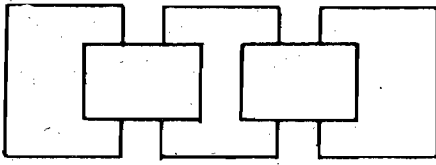
En wat deze laatste maatregel betreft toch kan de premier zo maar niet in een handomdraai de voogdij van het Verenigd Koninkrijk afschudden want de door de Britten betaalde huurprijs bedraagt eventjes 6 miljard B.F. per jaar!

Tijdens de verkiezingen heeft Mintoff ook nog verklaard dat de basis eventueel zal overgelaten worden aan de meestbiedende. Sedert enige tijd zoeken de Russen een "pied à terre" in de buurt maar niet tot elke prijs want zij hebben destijds de neus opgetrokken voor de haven van Bizerte, een basis die acht jaar geleden door de Fransen werd ontruimd. En last but not least heeft Mintoff nog gezegd dat hij er genoeg van heeft Malta als vesting voor de koude oorlog te zien gebruiken; alles wel beschouwd kunnen de Westersen vestingen bouwen op Sicilië of Korsika, Malta heeft reeds genoeg geleden. Intussen zitten de leiders van de NATO met de handen in het haar. Een woordvoerder beweerde dat Malta van geen belang is voor de NATO behalve wanneer de Russen er zouden zitten. En deze mogelijkheid blijft bestaan omdat Mintoff dreigt dit ondanks alles toch toe te laten indien de Engelsen versterkingen zouden aanvoeren om hun gestationeerde troepen te beveiligen.

De grote en ook de enige rijkdom van Malta is precies zijn geografische ligging en de realist Mintoff wil dit ten goede doen komen aan zijn land. Het merkwaardig pokerspel is begonnen op gevaar schele hoofdpijn te geven aan de strategen van de NATO. En die hoofdpijn gaat er in de e.k. maanden niet op verbeteren, want het voorbeeld van Malta schijnt wel aanstekelijk te werken op de nieuwe regering van IJsland die nu ook de belangrijke NATO-basis van Keflavik (3700 manschappen) door de Amerikanen zou willen doen ontruimen!

Dit alles toont wel zeer duidelijk aan dat vastberaden regeringen, zelfs van kleine landen, de groten het vuur na aan de schenen leggen kunnen om dan uit de huidige toestand in de wereld ook voor hun belangrijke voordelen af te dwingen. Malta stelt alvast een voorbeeld.

T. BAILLEUL

VREDESDELEGATIE IN LATIJNS-AMERIKA

door : kanunnik R. GOOR

Onze vrienden uit latijns amerika zullen me het wel willen vergeven dat ik met enkele weken vertraging het relaas laat verschijnen van het bezoek dat de Wereldraad voor de vrede aan Zuid-Amerika bracht in de lente van dit jaar.

Eerst en vooral gaan hierbij mijn gedachten naar mijn vrienden van de delegatie waarvan ik er enkele reeds kende van vóór het vertrek, zonder daarom persoonlijk tot de kwestieuze wereldraad te behoren. Ik kende reeds de sekretaris-generaal, en sommige anderen, omdat wij reeds sedert lange tijd innig samenwerkten en van gedachten wisselden tussen de diverse nationale en internationale vredesorganisaties.

Anderen daarentegen waren me totaal onbekend, en uit kultureel, politiek, ideologisch en godsdienstig oogpunt, zowel wat betreft onze etnische en continentale oorsprong, waren wij de meest kleurrijke en totaal van elkaar verschillende verzameling die men zich kan inbeelden. Bondig gezegd : wij vertegenwoordigen bijna alle hedendaagse menselijke rassen.

Heel wat punten waren er die ons van elkander verwijderd hielden, en die ons in andere omstandigheden als tegenstanders zouden hebben betiteld.

Doch, we waren beziel met een zelfde ideaal, een zelfde passie, en een zelfde doel : vrede en rechtvaardigheid, vrijheid, solidariteit en eerbied voor alle mensen en alle volkeren, zonder onderscheid.

Gedurende een twintigtal dagen hebben wij samen geleefd, samen gedacht, samen plannen gemaakt, en samen onze plannen uitgevoerd en besproken, van in de vroege morgen tot laat in de nacht, in de grootste saamenhorigheid en in de beste verstandhouding, en in de meest vriendschappelijke verhoudingen. Zo is tussen ons een hechte vriendschap gegroeid. Dit alles heeft bijgedragen tot het succes van onze onderneming, en mag niet alleen worden onderlijnd, doch is tevens een symbool van de onderlinge verstandhoudingen en saamenhorigheid als eerste vereiste voor de internationale vrede.

Indien enkelingen, die toch zo van elkaar verschillend waren als deze waaruit ons gezelschap bestond, beziel met het zelfde ideaal, bij machte zijn niet alleen om samen

Kanunnik R. Goor met de delegatie bij President Allende van Chili.

te leven, doch zelfs om in de beste verstandhouding en wederzijds begrip samen te werken op de meest efficiënte wijze, vraag ik me af waarom het niet mogelijk zou zijn dat onze diverse bewegingen die ijveren voor de vrede de krachten niet zouden kunnen bundelen om gemeenschappelijk de nodige acties te ondernemen.

Ons experiment heeft het bewezen. Het onderling vertrouwen is echter van het grootste belang, waarbij persoonlijke verschillen qua visie, belangen, en doel ondergeschikt moeten blijven aan het beoogde doel. Men moet er zich van onthouden elkaar te willen verschalken, uit te buiten of te domineren, doch zich integendeel toeleggen op de grootste welwillende verstandhouding en wederzijds begrip. Dit is een conditio sine qua non.

Dit is ook de basis geweest waarop ons kort samenzijn was gebouwd. Dit was ook de reden waarom bewuste onderneming in alle opzichten is geslaagd.

Waar de delegatie ook kwam, en dit was in de meest uiteenlopende middens en bij een grote verscheidenheid van instanties, werd zij met groot enthousiasme en sympathie ontvangen. Steeds is zij met interesse behandeld geweest, als een organisatie die een vruchtbaar initiatief genomen had.

Na deze inleiding, die ik graag als toelichting, bedoeld als lof ter intentie van mijn reisgenoten, zowel als aan de vredesbewegingen van de zes bezocht-landen, die ons steeds haar onvoorwaardelijke steun hebben toegezegd, heb gegeven, wil ik verder de indrukken over zuid-amerika behandelen. Ik moet me echter beperken tot de voornaamste punten die me zijn bijgebleven, om niet het gevaar te lopen een volledig boek te vullen, met daarbij dan nog het gevaar sommige details te vergeten.

Mijn eerste en voornaamste indruk is dat de vrede, de ware en echte vrede niet bestaat in dit onmetelijk, prachtig en rijk land, waar de strijd voor de nationale vrijheid aan de orde van de dag is, zij het in latente vorm of openlijk. Het kan immers moeilijk anders in dat land waar uitbuiting, onrechtvaardigheid, verdrukking, de diktatuur van economische en politieke monopolies hoogtij viert, en de elementaire rechten van de mens met de voeten wordt getreden.

Alhoewel de toestanden van land tot land wel enigszins verschillen, en plaatselijk genuanceerd zijn is de invloed en de heerschappij op universeel vlak van het buitenlands kapitaal, en zeer in het bijzonder deze van het amerikaans imperialisme een vaststaand en niet te ontkennen feit.

De meeste van die landen beschikken over natuurlijke onmetelijke rijkdommen, doch ze worden op rechtstreekse of onrechtstreekse manier door buitenlandse maatschappijen beheerd en vervreemd, die ze, ofwel in reserve houden, ofwel er effectief over beschikken en ze uitbaten en uitbuiten in hun eigen voordeel, terwijl aan de natie, arbeiders en gemeenschap een, karig en armoedig overschotje wordt gelaten als bestaansmiddelen, of in het ander geval de plaag van werkloosheid en schaarse werkgelegenheid in de hand werkt. Want om hun opperheerschappij te handhaven, schrikken ze voor niets terug, en deinzen niet terug alle middelen aan te wenden om hun doel te bereiken!

Zo weten ze zich soms plaatselijk de collaboratie te verzekeren van een kleine groep geprevilegieerden, grondbezitters of aanbrengrers van kapitalen, die in ruil voor de verkregen voordelen de vrijheid en de onafhankelijkheid van hun eigen volk verkwanzelen en hen verraden.

Is dan één van de objektieven van de nationale vrijheidsstrijd: de economische macht uit handen krijgen van de huidige bezitters, die op hun beurt de knechten zijn van het internationaal kapitalisme, om uiteindelijk de nationale rijkdommen ten dienste te stellen van de eigen bevolking, met een redelijke en evenredige verdeling van die bronnen.

In alle landen, zonder enige uitzondering, stellen wij de wraakroepende tegenstellingen vast tussen enerzijds de onmetelijke rijkdommen van een kleine groep enkelingen, en anderzijds de schrijnende armoede die heerst bij te grote groepen arbeiders, boeren, ambachtslieden, en de kleine middenstanders.

Zelfs in de rijke landen, of in landen die zonder enige moeite tot de graad van welvaart zouden kunnen opklimmen, is het volk arm, en blijft arm, en wordt zelfs nog armer rekening houdend met de voortschrijdende ontwikkeling, waarvan het omzeggens geen voordelen heeft.

Bovendien is het een feit dat het vreemde kapitalisme, en de plaatselijke oligarchie zich meester maken van de politieke alleenheerschappij, en de leiding en het bestuur van het land toevertrouwen aan hun handlangers.

De heerszuchtige regeringen, met dictatoriale inslag, en soms op militaire leest geschoeid, zijn dan vanzelfsprekend aanleiding voor het sein tot de nationale vrijheidsstrijd, die zich als doel stellen het regime omver te werpen, de democratie te herstellen, de vrijheid te waarborgen, en de onafhankelijkheid te herwinnen, alsmede de nationale soevereiniteit te verdedigen.

In het kader van deze strijd, verschillen de actiemiddelen sterk van groep tot groep, en veroorzaken aldus herhaaldelijk een versnippering van krachten. Het is echter bemoedi-

gend vast te moeten stellen dat langzamerhand de diverse groepen zich verenigen, samenwerken, en een gemeenschappelijk bevrijdingsfront vormen.

De tweede indruk die mij het meest is bijgebleven is dat de latino-amerikaanse volkeren over het algemeen een echte en diepe zin hebben voor democratie. Zij zijn fier over de eerste bevrijdingsoorlogen, die, ongeveer een anderhalve eeuw geleden, hen hebben bevrijd van het koloniaal voogdijschap, en hen hun wettelijke soevereiniteit en onafhankelijkheid hebben verzekerd. Wisselvallig hebben zij min of meer sterke ontwikkelde periodes van democratie gekend, en ze wensen niet bij de pakken te blijven zitten, heimwee te hebben naar die tijdperken, doch een democratie te herwinnen, door het neo-colonialisme en het economisch imperialisme van zich af te schudden. Deze wensen en verzuchtingen worden niet alleen uitgesproken bij groepen intellectuelen of syndicale groepen, doch die plannen vindt men regelmatig terug ook bij de doorsnee lagen der bevolking, zelfs bij de armsten...

Op cultureel vlak gezien hebben al die volkeren tradities die afstammen van tot de oudheid behorende beschavingen.

Wanneer we van hen spreken, kan zo maar niet gesproken worden van onder-ontwikkeling. Ze houden er zelfs niet van bij de derde wereld gerekend te worden.

Bij voorkeur zouden we hen "jonge naties" kunnen noemen, rekening houdend met hun onstuimige vitaliteit en enthousiasme, hun grote mogelijkheden voor de toekomst, en hun verbazende wilskracht, en hun groot en grandioos verleden.

Om zich hiervan rekenschap te kunnen geven, volstaat het zich even onder studenten te mengen die politiek gericht en democratisch ingesteld zijn. Zowel die van het secundair onderwijs, als hun jeugdgenoten van universitair vlak zijn inderdaad de kern en de bron van intense revolutionaire gedachten en acties.

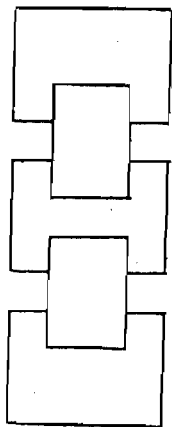
Ik wil hier wel even stilstaan bij het Congres van stedelijke en landelijke onderwijzers, in Orure, gesitueerd in Bolivië, het land van de armsten onder de armen, waar onze delegatie met de meeste sympathie werd ontvangen, en voor ons een volledige namiddag werd voorbehouden. Wij waren getroffen door de ontroerende zin voor verantwoordelijkheid heerste bij die mensen wier taak het was het eenvoudige volk te onderwijzen, en die de Andes-Indianen als overwegend gedeelte hebben bij hun leerlingen.

En tenslotte een derde en laatste indruk die ik heb opgedaan, en het vermelden waard, is dat de volken die wij bezocht hebben in het kader van onze zending een sterk solidariteitsgevoel bezitten met de arme en misdeelde en uitgebuite stammen, en graag gevolg geven aan oproepen van solidariteit en ondersteuning.

Eigen zorgen en moeilijkheden hebben hen niet belet begrip te hebben voor de noden van hun evenmens, die in dezelfde situaties leeft. Hun eigen strijd heeft van hen geen enge nationalist gemaakt.

Zij strijden voor hun vrijheid, doch zullen pas tot het geweld hun toevlucht nemen, als laatste redmiddel, wanneer ze anders geen uitweg meer zien. Vrede is hun enig einddoel, de ware echte vrede, niet de vervalste, kunstmatige, ogenschijnlijke en bedriegelijke vrede door dewelke de huidige onrechtvaardige en wraakroepende toestanden blijven voortduren. Doch de enige ware vrede die door alle volkeren en continenten samen moet worden gesmeed in eerbied voor elkanders rechten en bezittingen.

Een bekentenis moet me toch van het hart : dikwijls heb ik mij, als westerling, mede schuldig aan de toestanden waarin ze leven, mede schuldig gevoeld voor het onrecht dat onze gastheren is aangedaan. Herhaaldelijk heb ik hen, ter verontschuldiging, trachten uit te leggen dat ook bij ons een imperialisme van het kapitaal bestaat, een dwingelandij der drukkingsgroepen op politiek en ideologisch vlak, en een uitbuiting door buitenlandse machten, zij het dan onder meer subtiële vorm. Het heeft me werkelijk getroffen te moeten vaststellen hoeveel begrip ik mocht ontmoeten,

BURGERDIENST

Zoals de meeste dagbladen reeds hebben gemeld, zullen in september een groot aantal soldaten, onder-officieren en officieren een eerste wederoproepingsbevel ontvangen.

Het lijkt daarom nuttig te herinneren aan de wettelijk voorziene mogelijkheid om deze wederoproeping te weigeren. De wet bepaalt immers dat ieder die "om redenen van godsdienstige, wijsgerige of morele aard, overtuigd is dat men de evenmens niet mag doden, zelfs niet ter verdediging van het land of gemeenschap", het statuut van gewetensbezwaarde tegen militaire dienst kan aanvragen. De wet van 22 januari 1969 zegt dat de "aanvraag eveneens ontvankelijk is voor de dienstplichtige die nog geen eerste wederoproeping volbracht heeft." In dat geval moet de aanvraag uiterlijk tien dagen na de betekening van het wederoproepingsbevel worden ingediend d.m.v. een aangetekend schrijven, gericht aan de Minister van Binnenlandse Zaken, Wetstraat 6, 1000 Brussel.

Meer inlichtingen over deze wetgeving worden verstrekt door de burgerdienst voor de Jeugd, Hoofdkerkstraat 1, 2000 Antwerpen - tel. 03/33.30.22

TE ZOT OM LOS TE LOPEN...

In België bestaat er een door het parlement wettelijk aanvaard Statuut van gewetensbezwaarde. Normalere wijze heeft de Nationale Jeugdraad gedacht dat het haar plicht was de jongeren hierover de nodige informatie te bezorgen. Voor Minister Segers is dit echter subversieve propaganda en hij heeft geprotesteert bij zijn collega van Nederlandse Cultuur, minister Van Mechelen. De organisaties, leden van de Jeugdraad, nemen dit niet en met reden. Stel u voor; één minister die protesteert omdat het bestaan van een door het parlement aanvaarde wet gepopulariseerd wordt.

Sinds deze ex-Kristen demokraat een een zoon heeft die generaal is bij de para's kent hij geen grenzen meer...

Zingen kan ook subversief zijn. Dat heeft Eduardo Gonzales uit Madrid ervaren toen hij in een goede bui de eerste strofe zong van de "Internationale". Deze arbeider kreeg hiervoor één maand gevang want na het tribunaal voor de Openbare orde bevestigde het Hoger Gerechtshof dat "de woorden en de muziek van dit lied in Spanje subversief zijn..."

en hoeveel sympathie mij werd betoond, toen ik hen dit vertelde.

De latino-amerikaanse volkeren willen zich vrij en onafhankelijk voelen, hoewel zij de onderlinge afhankelijkheid en collaboratie niet weigeren.

Zij wensen solidariteitsbanden te weven in hun continenten, in het vooruitzicht van de strijd om de bevrijding die hun gemeenschappelijk belang betekent, want ze zijn er van overtuigd dat hun eenheid de enige macht is van de zwakken.

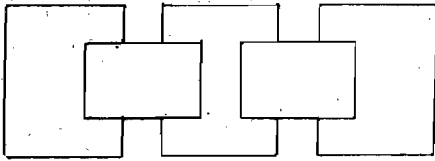
Zij staren in verre en brede horizons, en bieden hun hand aan elk volk dat hunkert naar een meer rechtvaardige orde in de wereld, naar meer broederlijkheid, en dat strijdt voor meer rechtvaardigheid en vrede.

Dit is een hoop voor de toekomst, en een rijke hoop voor de vrede.

Het leger gaat voort met zijn "open deur" tragi-comedies schrijft de Nieuwe Gazet. Zo lezen we dat de leden van de Scouts van het O.L. Van Vlaanderen uit Mortsel een bezoek brachten aan de 9de Cie Militaire politie in de Kazerne aan de Luchtbal. EN... ze mochten er echt oorlogje voeren : ze kregen een helm, oefenden aan een schietstand met een echt geweer en mochten een miniatuurdorp bombarderen met een mortier...

De Duitse Luftwaffe heeft bekendheid verworven met Starfighter F.G.104 waarvan er niet minder dan 138 sneller beneden gekomen waren dan normaal voorzien was... De Luftwaffe gaat zich nu 260 nieuwe Phantom's aanschaffen waarover ook reeds over "vliegende doodkisten" gesproken wordt." Der Spiegel" komt bekend te maken dat in de V.S., waar deze gevechtsvliegtuigen werden aangekocht, in de eerste helft van dit jaar reeds 68 van deze vliegtuigen naar verongelukten...

Een amerikaans expert dan ook verklaard hebben dat "het gemakkelijker is om in het vliegtuig te klimmen dan om er uit te geraken..." De Luftwaffe zal aan zijn nieuwe Phantoms dus nog veel plezier beleven...

BIJDRAGE VAN HET COLAM

centrum
oriëntatie
Latijns-
Amerika
te Roermond

De mensen uit de onderontwikkelde binnenlanden van Brazilië, en wij in onze overontwikkelde Westeuropese cultuurlanden : het zijn twee denkwerelden, die elkaar nauwelijks raken.

Het zou zijn nut kunnen hebben, als we voor één keer eens onze hoog gestemde ideeën over de "hulp" aan ontwikkelingslanden laten voor wat ze zijn. Relativering kan heilzaam werken.

Daarom bieden we onze lezer voor vandaag een eenvoudig verhaal uit de Braziliaanse wereld : een verhaal uit het leven van alle dag.

Voor deze keer dus geen bloederstige verhandeling of intelligente beschouwing; alleen maar een verhaal over twee dorpjes, welke allebei moeten leven met de pastoor, die de bisschop hun stuurt.

Het verhaal speelt niet in de vorige eeuw, maar in het Brazilië-van-nu, anno 1970.

Het werd voor u bewerkt uit het Braziliaanse weekblad "Veja", hetgeen betekent "KIJK". En de geschiedenis spreekt voor zichzelf.

DE PASTOOR EN DE CENTEN

Twee stadjes in de mijnstreek van de Rio Doce, in de Braziliaanse staat Minas Gerais : het eerste Sao José de Goiabal, en het tweede, 18 kilometer verderop, Dionisio.

Eigenaardig, hoe het soort geloofsbeleving, dat de pastoor in zulke plaatsjes voorstaat, van invloed kan zijn, niet alleen op het gedragspatroon van de inwoners, maar ook zelfs op de handel en nering daar ter plaatse.

In Dionisio zegt de eigenaar van het Café-op-de-Hoek", recht tegenover de kerk gelegen, dat het een algemene klacht is van de neringdoenden, die dienst verlenen aan de vijfduizend inwoners van de plaats : "We gaan failliet." En dat is de schuld van de pastoor.

Maar in Goiabal daarentegen heb je bijvoorbeeld de eigenaar van "de pomp". Naar de olie die hij verkoopt, noemt iedereen hem "Zé da Gasolina"; hij beheert de enige benzinepost met één pomp voor heel de stad.

Enige tijd geleden stond hij op het punt zijn zaak te sluiten bij gebrek aan afname. Maar nu opeens zit hij op rozen. Om alle auto's van benzine te kunnen voorzien, heeft hij zijn wekelijks kwantum bij de groothandel moeten verhogen. En heel de commercie in de stad is aan het opbloeien. Dank zij...de pastoor.

PECH VOOR DIONISIO

De bewoners van Dionisio hebben nooit geluk gehad met hun pastoors.

Gedurende zeventien jaar werden ze "gehoed" volgens de strenge moraalprincipes van Padre José Indio. Hij verbood zelfs de oprichting van een sociale club : "Vermaledijde werk van Beelzebub." - Maar Pastoor "Zé" Indio ging op vakantie. Hij ging een huwelijk aan en liet de kerk in de steek.

Toen kwam als opvolger Padre Idalino, vers van het seminarie, zoon van een van de traditionele families uit het stadje. Op het gebied van zeden legde hij een bijna overdreven ijver aan de dag : geen enkele vrouw kwam in zijn auto, zelfs zijn eigen moeder niet, om iedere zondige begeerte de pas af te snijden. Maar...het moge vreemd klinken...ten slotte stapte ook Padre Idalino in het huwelijksbootje.

En de Italiaanse priester die gedurende twee maanden zijn plaats innam, deed hetzelfde.

Totdat er een jonge Nederlandse priester kwam : Ignatius Weestengeest. Padre Ignatius bracht naar Dionisio de vooruitstrevende religieuze opvattingen mee uit het revolutionaire Holland : geen dagelijkse gezongen litanieën, en niets van al die "promessa's", die beloften, en al die extravagante boetedoeningen !

Alle godsdienstige processies en feesten werden afgeschaft. In de Goede Week zelfs, hét Feest voor de Braziliaanse katholieken, was hij van oordeel : "We zullen geen feesten houden. Christus wordt nog teveel gekruisigd om te kunnen feesten : er zijn honger, geen kleding, ellende en calamiteiten. De Kerk moet deelnemen aan het leven van de gemeenschap, en is er niet enkel om de bevolking een gerust geweten te garanderen."

De burgemeester, die ook niet ontkwam aan de kritiek van Ignatius, zette zich schrap.

Om zich te wreken, liet hij vanuit Monlevado Padre Alorcon komen, een priester van de Igreja Catolica Brasileira, de Braziliaanse Katholieke Kerk, die zich heeft afgescheiden van Rome. Padre Alorcon en de burgemeester organiseerden samen een processie plus een vrije dag voor de hele gemeente.

Maar toen kwam de tegenzet van Padre Ignatius : hij sloot de kerk. Er was op zondagen geen mis. Er was stilte rond de kerk. En dat betekende dat de landarbeiders niet meer op zondag naar het stadje kwamen. Er was geen mis; maar ook geen markt; en van de zondagse markt moesten de neringdoenden het hebben. Met de mis verloor Dionisio de markt, en daarmee de beste cliënteel. Voorwaar een mees terlijke tegenzet van Ignatius uit Holland. Maar de waard van "Café-op-de-Hoek" moest zuchten : "We gaan failliet... en dat is de schuld van de pastoor"

WONDEREN IN GOIABAL

Maar dan Goiabal !

Tot voor kort was Sao José Goiabal een onbekend stadje met zijn drie duizend inwoners.

Maar op een goeie dag vloede er op mysterieuze wijze een dun draadje water uit het graf van Padre Francisco Ermelindo Ribeiro, een vroegere pastoor van het plaatsje.

Een weduwe, Dona Maria Pedro, ontdekte het eerste een druppelende water. Onmiddellijk flitste het door haar hoofd : "Een wonder ! "

Zij sprenkelde het wonderbare water in de vorm van een kruis op haar been. De volgende dag, aldus het verhaal van Dona Maria, was ze genezen van haar reuma.

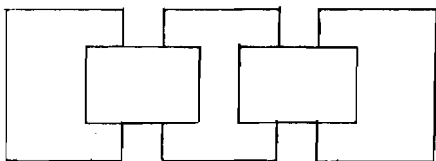
Het verhaal ging op vleugels rond, en weldra deden zich meer gevallen van "wonderbare genezingen" voor.

In mei 1970, aldus een ooggetuige, bezochten duizenden het kerkhof, en er hing ene kruk als exvoto aan de kruisbalk van de grafsteen.

De grootste propagandist van de wonderen is de pastoor, Padre José Gomes.

"Dit water is inderdaad wonderdadig. Ik gebruik het zelf, om een operatie te voorkomen, die ik einde dit jaar zou moeten ondergaan."

Is het wonder, dat niet alleen José da Gasolina, maar al de winkeliers van Goiabal tevreden zijn met deze onverwachte voorspoed ? Het enigste pension, de "Bloem van Goiabal", kan al de aanvragen voor logies al niet meer verwerken.

ALBERT COPPE

"De Europese Uitdaging"

Standaard Wetenschappelijke Uitgeverij, Antwerpen 1970, 137 blz.

Als Belgisch lid van de Europese Commissie, is professor Coppé bijzonder goed geplaatst om een antwoord te geven op het veelbesproken boek van J.J. Servan-Schreiber "Le Défi américain". Hij doet het dan ook met de overtuiging van de Europeaan die meent dat we niet alles van de Amerikanen te leren hebben. Volgens hem zou het een onvergeeflijke fout zijn sommige minder wenselijke aspecten van de Amerikaanse samenleving over te nemen. De ware uitdaging komt niet van de Verenigde Staten, maar wel van de eigen Europese opties, waarin bepaalde ideeën over sociale rechtvaardigheid, democratie, welzijn en cultuur voorop staan. De Europese politiek moet er vooral op gericht zijn om die kwalitatieve doelstellingen te verwezenlijken. Amerika staat ongetwijfeld aan de spits van de economische vooruitgang, maar dat is vooral het gevolg van de "American way of life", die hoofdzakelijk op "efficiency" is ingesteld.

De auteur geeft toe dat het boek van Servan-Schreiber een weldoende schok heeft veroorzaakt en dus een uitdaging op zich zelf was met de bedoeling de Europeanen wakker te schudden. Het valt niet te loochenen dat de Amerikaanse aanpak ruimer is dan de Europese, dat de re conversie van onze mentaliteit te traag gebeurt en dat onze heel grote ondernemingen nog te klein zijn om over financiële armslag te

Toch is er één persoon, die niet gerust is op dit feest der wonderen.

In Itabira, zetel van het bisdom, zit bisschop Don Marcos Noronha gebogen over een documentatie, opgemaakt door een groep deskundigen, die plannen bevat voor een basisop-leiding van het gewone volk.

Hij, de bisschop, gelooft niet in de wonderen van Padre Francisco Ermelindo z.g. Maar hij is van mening : "Het heeft geen zin, te proberen de pelgrims duidelijk te maken, dat het puur bijgeloof is."

"De enigste oplossing is een werk op lange termijn : bewustmaking van de pastoors. Maar daartoe is het nodig, een nieuw type priesters te vormen te vervanging van het soort, dat nog gelooft in miraculeus water, dat uit grafzerken vloeit."

Ch. Donker
Roermond

beschikken en om een doeltreffend wetenschappelijk en technologisch onderzoek op touw te zetten. Prof. Coppé is het echter niet eens met een aantal economische stellingen van JJSS noch met diens interpretatie van bepaalde statistische gegevens. Hij stelt zowaar vast dat de EG sneller groeit dan de VS. Tijdens de periode 1958-1968 is de groei van het bruto nationaal produkt in de Gemeenschap groter geweest dan in de VS, zowel in globale cijfers als per capita. De economie van de Zes is zeer competitief. Dit blijkt uit de spectaculaire groei van de Europese buitenlandse handel. De EG ziet haar overschot geleidelijk aangroeien, terwijl het handelsoverschot van de VS gestadig vermindert.

In een vlaag van uniek financieel masochisme, financieren wij zelf het opkopen van onze ondernemingen door Amerikaanse concurrenten. Er is dus geen tekort aan kapitaal. Integendeel blijkt dat de Zes een netto tegoed hebben tegenover de VS ten belope van ongeveer 1,1 miljard dollar. Maar de Europeanen hebben te veel kapitaal belegd in obligaties en aandelen die niet de minste controle op de Amerikaanse ondernemingen toelaten. Ze hebben met dat geld een flink stuk van het Europees bedrijfsleven onder Amerikaanse controle gebracht. Het is bijgevolg geen kwestie van kapitaal hebben, maar van kapitaal gebruiken.

Een volgende constatering van de auteur is dat de "brain drain" van West Europa naar de VS thans afneemt. Daarentegen stelt men vast dat steeds meer Amerikanen, vooral gemotiveerd door de levenssfeer, naar Europa komen. Ten slotte mag Europa zich niet blind staren op de Amerikaanse uitdaging, nu een nieuwe economische reus zich op het wereldtoneel aandient. De nieuwe uitdaging komt van Japan. "In het huis van het management zijn blijkbaar vele woningen."

JJSS maakt een rangschikking op van de economische positie die verscheidene landen zullen innemen in het jaar 2000. Dat gebeurt echter, aldus prof. Coppé, alsof er een universele waardemeter zou zijn. Zelfs de koopkracht per capita is geen juist criterium. Het gaat in wezen om de uiteenlopende wegen de verschillende landen inslaan naarmate hun rijkdom toeneemt. Er zijn, volgens de auteur, een viertal fundamentele verschillen tussen de Europese en de Amerikaanse optie.

Op de eerste plaats is onze evaluatie van de tijdsfactor anders. Alles samengenomen werken de Amerikanen veel meer voor een ietwat grotere koopkracht dan de Europese. Er is ook een verschil op het vlak van de consumptie. De Amerikanen hebben een geweldige verbruiksneiging (die evenwel afneemt naarmate ze hoger op de managersladder komen.)

De Europeanen zijn vermoedelijk niet bereid een dergelijke verbruiksintensiteit over te nemen om in een even grote productie-inspanning terecht te komen. Nu de elementaire behoeften zijn bevredigd, willen de Europeanen waarschijnlijk geen reusachtige verkwisting van menselijke waarden op het altaar van de efficiëntie en de produktiviteit.

Op de derde plaats blijken de Europeanen bereid te zijn de kostprijs te betalen voor een humaner economisch beleid. De ervaring van veel Europeanen in Amerikaanse bedrijven is op dit stuk revelerend.

Ten slotte houden de Europeanen meer rekening met de marginalen : de ouden van dagen, de zieken, de gehandicapten, de economisch zwakkeren e.d. Het socialiseringsproces gaat van een uitgebreid systeem van maatschappelijke zekerheid tot een kostbare subsidiepolitiek voor sectoren of streken.

De auteur stelt de vraag of het zinvol is een maatschappij uit te bouwen waarin sociale rechtvaardigheid en democratie prioritair zijn, indien Europa niet bereid is ook te betalen voor de verdediging van die maatschappij tegenover stelsels met andere prioriteiten.

Hij stelt vast dat Amerikanen en Europeanen grosso modo evenveel belastingen betalen. Maar de doelstellingen liggen anders. De defensie vertegenwoordigt 40 t.h. in de overheidsuitgaven van de VS en 10 tot 15 t.h. in West Europa. Sociale voorzieningen vertegenwoordigen 5 t.h. van de Amerikaanse en 40 t.h. van de Westeuropese overheidsuitgaven. Het lijkt vrijwel onmogelijk dat die verhouding de volgende jaren ingrijpend wordt gewijzigd. Maar het is even onwaarschijnlijk dat de Amerikanen bereid zullen blijven voor onze defensie op te draaien.

De keuze mag echter niet worden opgedrongen door financiële machten. Als het Europees beleid van morgen democratisch moet worden bepaald, dan dient de economische faze van de Europese eenmaking spoedig te worden aangevuld met een volwaardige politieke integratie. J.J. Servan Schreiber kwam ongeveer tot dezelfde conclusie, maar A. Coppé voegt er aan toe, dat wanneer die democratische politieke organisatie er niet tijdig komt, Europa eerstdaags een financieel condominium zal worden, waarvan de leiding berust bij diegenen die het geld hebben om de publieke opinie te manipuleren.

M. Le Bon.

HET VOORBEELD VAN JAN

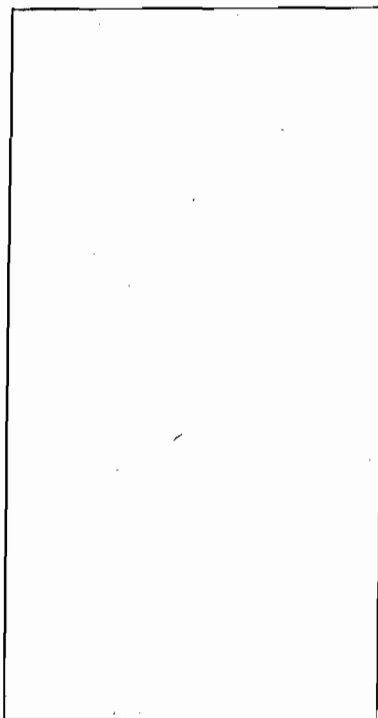
Dat het mogelijk is "Vrede" steeds beter te verspreiden heeft onze vriend Jan Steiner uit Deurne zeker bewezen.

Jan, die reeds tal van nieuwe abonnementen wist te winnen voor ons blad, heeft ook de mogelijkheid onder ogen genomen van de losse verkoop.

In januari begonnen met 5 ex. ontvangt Jan nu maandelijks 11 ex. van "Vrede". Jan doet dit echter niet alleen. Hij heeft hiervoor de hulp ingeroepen van andere vredes-militanten. De vriendin Maria Van Dijk die met 4 ex. begon plaatst nu reeds 6 ex. per maand en onze vriend Jan Demey verkoopt nu reeds ieder maal 3 ex. onder zijn werkmakkers. Deze vrienden uit Deurne verdienen dus zeker onze oprechte gelukwensen.

Maar waarom zou hun voorbeeld niet door anderen nagevolgd worden ?

Het moet zeker aan tal van lezers mogelijk zijn 2 of 3 exemplaren te plaatsen. Reken maar uit wat dit voor "Vrede" zou betekenen moeten een vijftigtal vrienden maandelijks een dergelijke kleine inspanning willen doen. Wie volgt het goede voorbeeld van de vrienden uit Deurne ?

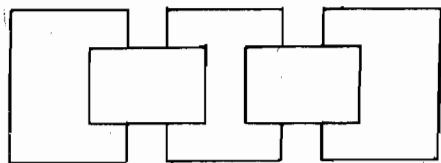
DE BALK EN DE SPLINTER

*Nog altijd zift men de muggen
En zwelgt men de kermel in,
Zo was het vanaf het begin,
Hoe nu de kloof overbruggen ?*

*Kain was een broedermoordenaar,
Zo is het tot heden gebleven.
Bloed blijft aan de handen kleven.
Overal is het leven in gevaar.*

*Kain heeft veel zaad nagelaten.
Men houdt niet op met doden.
Ofschoon God het heeft verboden.
Blijft men zijn broeder haten.*

L. Van Espen

TONEEL : BIJNA ABSURDE WAARSCHUWING TEGEN DE OORLOG

Parijs 1938. Een 26-jarige jongeman van Roemeense afkomst werkt er aan een proefschrift over het thema van de dood in de moderne poëzie. Het wordt niet uitgegeven. Na WO II waagt hij zich aan de vernieuwing van het toneel-medium - ongeveer gelijk met Sam. Beckett - aanvankelijk zonder enig succes bij Jan Publiek overigens. Pas in 1954 breekt hij werkelijk door en vanaf dan begint ook zijn ster te rijzen aan de literaire hemel. Vandaag is hij één van 's werelds meest geliefde auteurs van het moderne theater : Eugene Ionesco (geb. 1912). Zijn interesse en studie in 1938 tonen ons aan hoe vroeg reeds het thema van de dood in hem is gegroeid. Zijn latere toneelstukken gaan dan ook uit van de dood, het einde van het menselijk leven, en zijn betekenis.

Dat dit leven haast onvermijdelijk uitgroeit tot een absurde hansworsterij is gewoon een gevolg van het feit dat hij datzelfde leven ervaart als een verschrikkelijke begrenzing van het echte en volle bestaan, de eeuwigheid, en toch tegelijkertijd als een onbegrijpelijke verwondering. Twee ideeën liggen dus aan zijn werk ten grondslag : 1) de fundamentele angst voor de dood, de wil deze angst te erkennen en ermee te leven; 2) de verwondering te bestaan, of het "onwaarschijnlijke" van de menselijke voortplanting. Bovendien zijn vele van zijn stukken aangrijpende voorstellingen van de breuk tussen individu en totalitaire gemeenschap. Hij noemt de leugenpropaganda en opgedrongen ideeën DE verdwazing van onze eeuw ("Bourrage de crâne"). Zo wijst hij reeds in "La leçon" (1951) en "Vic-times du devoir" (1952) op het ge-

vaar van het totalitaire systeem. Vandaar dat in zijn stukken meestal weinig tragiek is te vinden, tenzij men de wanhoopspogingen van de enkeling - die zich verzet tegen de absurditeit van het moderne leven - tragiek wil noemen. Maar het blijft dan ook een tragiek van de zinloosheid. Het is alsof de schrijver zich van al het aardse heeft onthecht, en vanuit die sublieme onthechting de belachelijke drukdoenerij van de mensjes gadeslaat. Zijn personages gedragen zich daarom ook op een volmaakt natuurlijke wijze, en maken zich, zonder het zelf te beseffen, tot een bespottelijke clownerie. Ionesco spreekt in dat verband over de "volmaakte maatschappij", d.i. de geciviliseerde jungle waarin iedere dag schijnbaar probleemloos voorbyschuift, waarin de prettige omgangsvormen het idool zijn van een zichzelf vreemd geworden mensheid die haar eigenheid bewust heeft verkracht tot een handjesgevend monster.

In hetzelfde licht moet ook Ionesco's kijk op de oorlog gezien. Deze is in zijn perspectief helemaal geen clash tussen politieke of economische opposenten, maar een noodzakelijk gevolg van het diepliggende trauma van de moderne mens, die zijn eigen verscheurdheid in zijn medemensen wil nietigen. Een morele oorzaak van de oorlog dus, als men het zo wil noemen. De gruwelijke angst voor de afschrikkende dood zit zó diep in de mens geworteld dat hij probeert haar te ontvluchten... door haar te stimuleren : de mens doodt en pijnigt zijn medemens om zijn eigen angst voor de dood te verbergen, te verdrukken. Een panische wanhoopswaard dus, die - en hierin schuilt het tragische van onze lotsbestemming - zich voortdurend herhaalt, want de dood van een medemens bevrijdt de moordenaar niet van zijn onbewuste doodsangst. De obsessie neemt integendeel afschuwelijke vormen aan. Het type-voorbeeld er nog maar eens bijgesleurd !

Vietnam : een verwoest land met verwoeste mensen, in wiens hoofden nog slechts schaamte, ziekte, honger en dood ijlt.

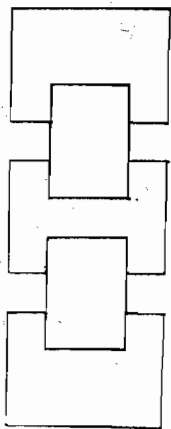
In een interview met "Le Soir" (15/5) zegt Ionesco hierover dat de oorlog in Indochina (evenmin als elke andere oorlog) in geen enkel opzicht en van geen enkele zijde is goed te praten. Geen enkele moordpartij (die de oorlog toch is !) - wie er ook de daders

van zijn - is in zijn optiek te verontschuldigen. Beweren dat iemand méér recht heeft om te doden dan iemand anders, is de reinste onzin. Onze ideologieën zijn slechts een masker of alibi, waarachter we onze passie voor pijniging en dood verschuilen. De ware redenen liggen diep, omdat het hier duidelijk gaat om puur irrationele daden. Men moet ze analyseren i.p.v. de zaak onmiddellijk op een politiek vlak te schuiven. Ionesco blijft geloven dat de onbewuste doodsangst één van de grondredenen is van het bestaan van de oorlog. In dat verband wijst hij op de belangrijkheid van Freud's werk "Das Unbehagen in der Kultur" (1929), dat volgens hem een veel dieper inzicht in het probleem openbaart dan alle politieke verklaringen en doctrines.

Ongeacht het feit dat Ionesco hier de grenzen van zijn louter schrijversschap (fictie) overschrijdt, moet ieder inzien dat hij wel eens voor een groot deel gelijk kan hebben. Het gaat tenslotte toch steeds - indien men de "volksoorlog" uitsluit - om daden die in se niet stroken met de natuurwet. Indien de oorlog bestaat uit een opeenhoping van "immorele" daden, moet hij dus ook morele en psychische oorzaken hebben. Het is aan de moderne polemoloog (en pacifist), om deze te ontleden, te overdenken en hun bruikbaarheid voor de vrede te onderzoeken. Misschien vindt men ooit langs die weg een therapie om de mens van zijn oorlogszucht te genezen en alle konflikten op een geweldloze wijze op te lossen. Dan zullen de toneelstukken van Eugene Ionesco nog waardevoller blijken : een waarschuwing te zijn geweest voor onze wereld, zich niet te laten vertrapen door de neushoorns, zich niet te laten begraven onder het geweld.

Intussen vallen echter nog elke dag de bommen en leven wij permanent in de bedreiging van de totale vernietiging. Ionesco's waarschuwing is dus dreigend genoeg : lijkt onze wereld niet elke dag een beetje meer op "Le Roi se meurt" waarin de koning, die zijn einde voelt naderen, tegelijkertijd alles rondom hem ziet afbrokkelen ? Of, erger nog, zijn we niet elke dag op weg naar een echte "Jeux de Massacre" ?

W. Oberon

BLOEDIGE REPRESSIE IN SOUDAN...

Het Vlaams Komitee heeft op 27 juli een schrijven gericht aan de Ambassadeur van Soudan te Brussel met de vraag zijn regering te verzoeken een einde te stellen aan de bloedige repressie waarvan de democraten en progressisten in zijn land het slachtoffer zijn.

PERSKONFERENTIE OVER VIETNAM.

Op 15 juli werd door Staatsminister Henri Rolin een perskonferentie gehouden naar aanleiding van de publikatie van het Rapport Mc. Nammera en van de bekendmaking door Mevr. Thi Binh van het zevenpunten programma van de Voorlopige Regering van Zuid-Vietnam.

Door dhr. Rolin werd eveneens het schrijven (dat wij hieronder publiceren) bekend gemaakt dat hij aan Minister Harmel, de parlementairen, en de pers overmaakte.

Mijnheer de Minister,

Doordat een gewezen belangrijk ambtenaar van de Amerikaanse administratie niet langer kon verdragen dat de Senaat, het Kongres en de publieke opinie om de tuin geleid worden wat betreft de werkelijke redenen van de militaire interventie in Vietnam en de echte oorzaken van haar uitbreiding, worden nu op schitterende wijze de verklaringen bevestigd van Ho Chi Minh in verband met de oorzaken en het verloop van het konflikt.

Zo is onder meer duidelijk geworden dat :

"de verklaringen volgens dewelke de Verenigde Staten een bedreigde bondgenoot kwamen helpen, slechts een SLOGAN waren" en dat "Zuid-Vietnam hoofdzakelijk een verwezenlijking was van de Verenigde Staten."

(New York Times van 6 juli 1971, overgenomen door Le Monde van 7 juli '71) Ons Comité denkt, Mijnheer de Minister, dat de eerlijkheid vandaag vereist van de Europese staten die op basis van leugenachtige inlichtingen vijftien jaar geleden de Republiek Vietnam erkenden, dat ze hun ambassadeurs uit Saigon terugtrekken en dat ze diplomatische betrekkingen met Hanoi aanknopen.

Het vestigt verder uw aandacht op het feit dat, volgens de eensgezinde mening van het Vietnamese grondgebied, en die zich niet onderworpen hebben aan president Thieu, de verkiezingen die hij voor de maand oktober voorbereidt, de kiezers in geen geval de gelegenheid geven zich uit te spreken ten gunste van kandidaten van de oppositie die zich zouden durven voorstellen. Indien dus een politieke oplossing aan het konflikt dient gegeven te worden, daar dat de enige mogelijkheid is er een einde aan te stellen, zoals U trouwens herhaaldelijk verklaarde dan is dit slechts mogelijk indien president Thieu verstoken blijft van Amerikaanse steun en bijgevolg zich verplicht ziet zijn plaats af te staan aan een bewindsploeg die representatiever is voor de verschillende lagen van de bevolking. Aldus zou, samen met het N.B.F., een regering van nationale eenheid opgericht kunnen worden met het oog op het organiseren van werkelijke vrije verkiezingen.

Dit is één der hoofdpunten van het jongste programma dat Mevrouw Thi Binh in Parijs voorstelde.

Mevrouw Thi Binh heeft er zich bovendien niet toe beperkt het verzoek tot snelle evacuering der Amerikaanse strijdkrachten uit Zuid-Oost Azië te hernieuwen, maar zij is ook verregaand tegemoet gekomen aan de verzuchtingen van het volk en van de regering van de Verenigde Staten wat betreft de vrijlating der krijgsgevangenen

en het toekomstig politiek statuut van het bevrijde Zuid-Vietnam of van Vietnam in zijn geheel na de hereniging.

Ons Comité wenst bijgevolg, Mijnheer de Minister, dat U duidelijk de wens van ons land zou uitspreken, dat president Nixon voornoemde voorstellen zou aanvaarden zodat het Vietnamese volk eindelijk in zijn geheel van deze onafhankelijkheid zou kunnen genieten waarvoor het met zoveel moed sinds vijftientig jaar strijdt.

Met de meeste hoogachting,

Henri ROLIN

Voorzitter van het Nationaal Vietnamcomité.

Jane Fonda over de oorlog in Vietnam :

Als men over het gebrek aan respect t.o.v. de Amerikaanse digniteit spreekt, moeten wij, Amerikanen antwoorden, niet de Vietnamezen.

Verder :

Voor vele Amerikanen kan de vrouw een "objekt", een hoer zijn; een gelijke ? nooit. En het seksprobleem speelt een grote rol in deze oorlog. Indien sommigen zo'n moorden begingen, zo'n folteringen bedreven, is het ten dele te verklaren omdat ze schrik hadden... niet "mannelijk" te zijn.

HULP AAN GRIEKENLAND EN PAKISTAN OPGESCHORT.

Het huis van Afgevaardigden van de V.S. heeft met 122 tegen 57 stemmen na een woelig debat de hulp aan Griekenland (5,9 miljard B.F.) ingetrokken. Tijdens dezelfde zitting werd de hulp aan Pakistan (22,23 miljard B.F.) opgeschort in afwachting dat in Oost Pakistan de toestand genormaliseerd wordt.

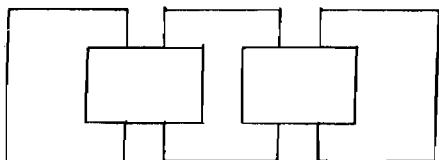
Deze beslissing heeft slecht een morele betekenis gezien het President Nixon mogelijk is de voorziene kredieten voor Griekenland, onder de bewering dat deze hulp voor Amerika van nationaal belang is, toe te kennen.

BENGLA-DESH

Het aantal vluchtelingen uit Oost Pakistan dat een onderkomen zoekt in India bedraagt nu reeds acht miljoen.

Deze mensen die in de meest ellendige toestand over de grens komen vinden een onderkomen in vluchtelingenkampen. 40.000 personen zouden reeds het slachtoffer geworden zijn van de cholera-epidemie.

In Oost Pakistan zelf is de repressie vanwege de troepen van President Yahya Khan onmedogend. Een ooggetuige vertelde dat in het stadje Khustia in Oost Bengalen nog slechts 500 van de 40.000 inwoners verblijven. 90t.h. van de stad werd door bombardementen vernield. In Oost Pakistan zelf werd een Nationale Bevrijdingsbeweging opgericht. Leden van de Awami Liga, de Kommunistische Partij e.a. politieke partijen en organisaties maken hiervan deel uit.

metaalbewerkers.

W. Weydts - Provincieraadslid
P.V.V.V.

S. Schmidt - doct. juris - voorzitter
B.U.V.V. - Antwerpen.

W. Devlieghere - wet. v. v. redactie-
secretaris van "Vrede".

A. De Smet - Nationaal Secr. B.U.V.V.

B.U.V.V. informatie

De Belgische delegatie die deelnam aan het Kongres van de Wereldvrede Raad te Budapest was samengesteld als volgt :

Kanunnik R. Goor - Pax Christi
M. Lambiotte - Komitee voor Europese Veiligheid en Samenwerking.
Mevr. I. Blume - Lid van het Presidium van de Wereldvrede Raad.
L. Nizet - A.B.V.V. Luik - Centr.

Delegatie in de Sovjet Unie.

In de loop van de maand juni gaf een delegatie, bestaande uit personen die verschillende vredes en democratische organisaties vertegenwoordigen, zich op uitnodiging van het Vredeskomitee van de U.S.S.R. naar de Sovjet Unie.

De delegatie bezocht Moskou, Tachkent, Samarkand, Wolgograd en voer-

BEZETTING VAN NAMIBIE DOOR ZUID AFRIKA ILLEGAAL.

Het opperste gerechtshof van Den Haag heeft op 21 juni een uitspraak gevelde in verband met de weigering van Zuid Afrika gevolg te geven aan de resolutie van de Veiligheidsraad om zich terugtrekken uit Zuid West Afrika.

Met dertien tegen twee stemmen werd de aanwezigheid van Z.A. in Namibie illegaal verklaard en aan Z.A. de verplichting opgelegd zich uit dit land terug te trekken. Met elf tegen vier stemmen werd een resolutie aangenomen waarin de leden van de Verenigde Naties verzocht worden zich te onthouden van om het even welke hulp aan Zuid Afrika die er zou kunnen toe bijdragen de huidige situatie te bestandigen.

Binnen drie jaar : een omwisselbare roebel gebaseerd op de goudstandaard.

Tijdens hun laatste vergadering beslisten de landen van de Comecon tegen 1974 een Interstaten Bank op te richten die zich met de omwisselbaarheid der punten zou bezighouden. Om de integratie en de economische specialisatie onder de lidstaten te bevorderen en de cooperatie met het Westen te bevorderen. Preciese pariteiten zullen bepaald worden tussen de nieuwe omwisselbare roebel en de munten van de lidstaten. Men voorziet dat de omwisselbare roebel in de toekomst een rol zou kunnen spelen die de grenzen van de Comecon landen overschrijdt.

de besprekingen met vertegenwoordigers van politieke e.a. organisaties uit dit land o.m. A.P. Chitkov, voorzitter van de parlementsgroep v.d. Opperste-Sovjet.

Volgende personen maakten van deze delegatie deel uit :

M. Magnée - C.V.P. volksvertegenwoordiger.

M. Kevers - C.V.P. senator.

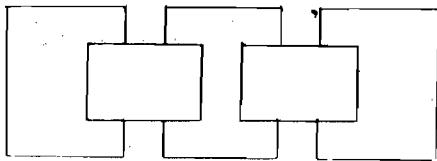
M. Van Eckelpoel - Secretaris Generaal v.d. Katholieke Jeugd Raad.

M. Roscam - Vlaams Comité B.U.V.V.

M. Klutz - Nationaal Secretaris U.B.D.P.

M. Farrelet - Secretaris B.B.T.K. Cockerill-Luik

M. Deschuyter - medewerker van "Vrede"

HONGER HEERST IN DE VERENIGDE STATEN.

door Josué DE CASTRO.

In 1950 verscheen een boek van de hand van Josué de Castro, getiteld "GEOPOLITIQUE DE LA FAIM", waarin de verwoestingen veroorzaakt door de ondervoeding in onze eeuw aan de openbare opinie werd kenbaar gemaakt.

Het gedeelte van het boek, dat als een bom insloeg, was wel het hoofdstuk dat dit verschijnsel in de Verenigde Staten behandelde.

Twintig jaar zijn verlopen sinds het verschijnen van bedoeld werk, doch de plaag van de er in behandelde honger is gebleven in al haar vormen, hoe ongelooflijk het ook moge klinken.

In een nieuwe uitgave heeft Josué de Castro nogmaals de nadruk op dit onderwerp gelegd. Hij stelt namelijk vast dat de gewraakte toestand niet gewijzigd is, dat hij bleef zoals hij was, doch dat eindelijk dan toch de werkelijkheid is erkend door de leidende klassen in de Verenigde Staten daar waar deze voorheen meenden de heersende wan-toestanden te negeren of te minimaliseren.

In de loop van de zes voorgaande jaren heeft de rauwe werkelijkheid en de naakte waarheid beetje bij beetje de voorhang weggeschoven, om uiteindelijk een werkelijk schandaal te laten uitbarsten: de armoede in de welvaartsmaatschappij.

Vanaf dat ogenblik hebben de leidinghebbende groepen moeten toegeven dat de Verenigde Staten niet bij machte waren geweest het probleem van de honger bij het grootste gedeelte van de bevolking op te lossen, en dat ze er bijgevolg niet zo schitterend bij stonden.

De publikatie van Galbraith's boek in 1958 "De Welvaartsmaatschappij", evenals het nog hardere en scherpere werk "Het andere Amerika" van Michel Harrington in 1962, heeft er zeer veel toe bijgedragen de bedriegelijke schijn, waarmee de Amerikaanse society zich omgaf, en waarachter deze zich verborgen om de negatieve kanten van de civilisatie niet te moeten zien, weg te rukken. Zo werd de "American way of life" in haar hemd gezet.

Het verschijnsel der contestatie, enerzijds voortkomende van de "slums" of de zwarte ghetto's, anderzijds van de universiteitscampus, is er eindelijk in gelukt de valse schijn van het "establishment" te doen verdwijnen. Heden kan niemand meer in Amerika beweren dat hij onwetend is over de tragedie van de honger bij de Noord-Amerikaanse volken. De tijd van de zogezegde onwetendheid en onverschilligheid terzake, evenals de tijd van de struisvogelpolitiek en schijnheiligheid is definitief voorbij.

Officiële documenten bevestigen thans onze vermoedens en onze vroegere beweringen worden gestaafd door officiële cijfers en informaties. Het is zelfs zo ver dat thans ook de grote politieke leiders dit probleem hebben ter kennis gebracht.

In een toespraak gehouden door KENNEDY in 1963, verklaarde hij dat iedere nacht méér dan 10 miljoen Amerikanen naar bed gingen met honger. In 1967 zegde zijn opvolger JOHNSON, dat negen miljoen Amerikaanse kinderen onder de zes jaar werden opgevoed bij families die niet in staat waren hen behoorlijk te voeden en te huisvesten.

Vervolgens verklaarde op 2 december 1969 de huidige president NIXON, tijdens zijn toespraak, ter gelegenheid van de opening van de Voedings- en Gezondheidsconferentie, samengeroepen door de federale regering, en waarbij 3.000 afgevaardigden tegenwoordig waren, dat nog een lange weg door Amerika zou dienen afgelegd te worden, vooraleer het probleem van de honger uit het land zou zijn verdwenen. Dit alles werd gezegd zonder omwegen en met de traditionele gereserveerdheid waarmee gewoonlijk sensationele ont-hullingen worden kenbaar gemaakt.

Het heeft er alle schijn van dat al deze staatslieden de openbare opinie ervan willen overtuigen dat zij ernstig verrast waren en dat de heersende kwetstieuze toestand hen inderdaad heeft ontroerd. Nooit zouden zij durven veronderstellen hebben dat in hun land nog de plaag van de hongersnood bestond...

Dit bewijst nogmaals een verregaande toestand van onverschilligheid, en vervreemding, die heerst bij de leiders der V.S., die thans plots onthutst en bedroefd schijnen te zijn bij het horen van een toestand die reeds sedert eeuwen bestaat, een toestand die een konstante is van de huidige economische structuur van de Amerikaanse beschaving: de honger.

Heel recent heeft senator Jacob JARVIS een verklaring afgelegd, waarin hij zegt hoe en wanneer hij tot de ontdekking is gekomen dat de burgers, door hem vertegenwoordigd, nog honger leden. Dit is wel een zeer sterk staaltje van de reeds genoemde totale onverschilligheid en onwetendheid die heerst bij de noord-amerikaanse politieke leiders.

Hij verhaalt zijn recente ondervindingen:

—"Voor de eerste maal werd ik geconfronteerd met de beschamende toestand van de hongersnood, toen ik in 1967 een reis ondernam in Mississippi. Met vier leden van de sub-

-commissie voor tewerkstelling, arbeid en welstand hebben wij ons naar Jackson begeven teneinde de middelen aldaar ter bestrijding van de armoede te bespreken. Ik moet eerlijk bekennen dat ik tot dusver niet had durven vermoeden dat de armoede bij onze Amerikaanse volkeren dergelijke brutale vormen had aangenomen. De toestanden van ondervoeding en honger waren onvoorstelbaar. Dergelijke voorwaarden en toestanden konden wij ons wel voorstellen in sommige gebieden van Indie, Afrika en Azie. Doch dat deze toestanden ook bij ons nog bestaan was ons onbekend. Mijn oordeel zal zeker wel hetzelfde geweest zijn als dat van de senatoren Robert F. KENNEDY, Joseph CLARK en Georges MURPHY, die mij vergezelden. Wanneer ik nu terugdenk aan die reis, welke wij ongeveer twee en een half jaar geleden hebben ondernomen, is het ons, senatoren, nog steeds een raadsel hoe wij, en de hele natie, onkundig geweest zijn van het feit dat de heersende ondervoeding het gevolg is geweest van de armoede, evenals werkloosheid, slechte huisvesting en analfabetisme.

EEN POLITIEK VAN LAPMIDDELEN

Wat is er nu gebeurd in de Verenigde Staten, na het vernemen van deze onthutsende toestanden? Niets belangrijks. In het geheel niets om aan deze wantoestanden te verhelpen. Tout court.

Alle tot op heden schuchtere pogingen om aan die toestanden te verhelpen, waren lapmiddelen of maatregelen om de schijn te wekken, die niet de minste bedoeling hadden om werkelijk het probleem op te lossen.

Gealarmeerd door zijn onmiddellijke raadgevers, heeft president KENNEDY in 1963, opdracht gegeven aan zijn economische adviseur Walter HELLER in voeling te treden met Michael HARRINGTON en met economen, o.a. Leon KEYSERLING en Robert LAMPMAN, teneinde een plan uit te werken ter bestrijding van de nationale armoede en de honger. In 1963 zette HELLER zijn plan uiteen, en drie dagen voor zijn dood gaf KENNEDY aan zijn medewerker opdracht de oorlog aan de armoede te ontketen. Toen JOHNSON aan de macht kwam, heeft hij op zijn beurt zijn voornemen ter kennis gebracht de strijd tegen de armoede voort te zetten.

De leider van het "Peace Corps" (Vredesbeweging) sergeant SHRIVER, werd tot leider benoemd van het "Poor Corps". Het wachtwoord luidde in het land dezelfde tactiek toe te passen die gebruikt werd in de ontwikkelingsgebieden om deze gebieden uit hun achterstand en hun ontberingen te helpen.

President JOHNSON beloofde plechtig de uitgaven bestemd voor de oorlogvoering in te krimpen, om het aldus uitgespaarde kapitaal te besteden aan de strijd tegen de armoede. Deze strekking bij de regering werd gepubliceerd in de "New York Times" van 26.02.64, onder de titel "Armoede en Ontwapening", waarvan onderstaand een uittreksel:

—"In verband met het voornemen een belangrijk gedeelte van de sommen, bestemd voor de verdediging, te besteden aan scholen, publieke organisaties, huisversterking, gezond-

heidsinstellingen, moet de vermindering van de militaire oorlog gekoppeld worden aan de verhoging van de oorlog tegen de bestaande armoede. Dit zou een goed voorbeeld zijn, opdat andere landen zouden volgen en een gedeelte van hun fondsen zouden besteden aan vredesinitiatieven. De campagne tegen de armoede en ontbering zou eventueel op universeel plan kunnen gevoerd worden, in een optiek van werkelijke zekerheid en afschaffing van de ellende—"

Overbodig te zeggen dat het voorgenomen programma, ingevolge omstandigheden, nooit werd uitgevoerd. De escalatieoorlog in Vietnam, die enorme bedragen verslond, bedragen die steeds maar vermeerderden, om tenslotte in 1968 méér dan 40 miljard dollars jaarlijks te vertegenwoordigen, en vervolgens een prestige-kwestie die de V.S.-er toe dwongen Apolloraketten in serie te vervaardigen om de maan te onderzoeken, hebben uiteindelijk belachelijke bedragen overgelaten om "strijd tegen de armoede" te financieren.

De strijd tegen de armoede in de Verenigde Staten is dus een doodgeboren kind geweest, en het "Poor Corps" heeft zelfs niet de gelegenheid gehad haar eenheden te ontplooien op het front waar JOHNSON reeds op voorhand was verslagen.

De toestand bleef dus zoals hij was, en werd elke dag steeds maar explosiever. Rellen die ten allen kante met regelmaat tot uitbarsting kwamen, vertolkten de staat van woede en verbittering van de uitgestoten van de grote steden, de bewoners van de eilanden van armoede, die omgeven waren door een zee van overvloed en in luxe en welvaart zwemmende "society".

Op die eilanden, zegt GALBRAITH, leven de armen. En die armoede mag en kan men niet toeschrijven aan onbekwaamheid of luiheid, of wat ook. De oorzaken van deze schrijnende armoede zijn enkel te vinden in de sociale kontekst.

EEN PUBLIEKE RAMP.

Teneinde de zeer gevaarlijke toestand enigszins te controleren, is er een plan voor voedselbedeling tot stand gekomen. Er zullen nl. tickets aan de behoeftigen worden uitgereikt die recht geven op maaltijden. Een zuiver paternalistisch plan, opgevat volgens de normen van de openbare liefdadigheid.

De toestand op gebied van voeding, is op heden aan de hand van wetenschappelijke onderzoeken, gewoonweg een publiek onheil.

Een onderzoek, op nationaal plan uitgevoerd onder de leiding van dr. Harold SCHAEFER, directeur van het departement van volksgezondheid, heeft uitgewezen dat de ziekten ingevolge honger en ondervoeding in de Verenigde Staten op onrustbarende wijze zijn verspreid en zich onder diverse aspecten voordoen.

Het onderzoek heeft o.a. uitgewezen dat bij sommige groepen 92 t.h. der kinderen lijdende zijn aan bloedarmoede, te wijten aan ondervoeding. Dat kropgezwollen, rachitisme en

andere vormen van avitaminose, in zeer hoge mate voorkomen bij de armen van alle delen van het land. Genoemde dr. SCHAEFFER, die reeds sedert langere jaren opzoekingen heeft gedaan op het gebied van voeding en voedsel in de onderontwikkelde gebieden van Azië, Afrika en Latijns Amerika heeft toegegeven dat hij onthutst was bij het vaststellen van de onverwachte resultaten van de enquêtes in de Verenigde Staten. In zijn informatie aan de senaatscommissie, zegt hij dat — "de ondervoeding door hem vastgesteld in het land, niet voorstelbaar was". Er bij voegende dat de toestand van ondervoeding vastgesteld in de Verenigde Staten even erg was als deze onlangs vastgesteld in zes landen van centraal Amerika: Guatemala, Porto-Rico, Panama, Honduras, Nicaragua en El Salvador.

In antwoord op een vraag, hem gericht door een lid van de commissie, de senator Jacob JARVITS, of volgens hem er een verband bestond tussen de ernstige ondervoeding en de lage loonpeilen, antwoordde deze dokter SCHAEFFER: "Geen kwestie van". Deze laatste wil dus niet de juiste oorzaken van de armoede en de ondervoeding in de Verenigde Staten aanraken.

Het is echter veel gemakkelijker de ware oorzaken van dit onheil terug te vinden in publicaties en werken, zoals o.a. in een speciale uitgave van de revue Newsweek, speciaal gewijd aan de armoedekwestie (17 jan. 1964) in het boek "Honger in de V.S., het recente werk van M. HARRINGTON "Toward a Democratic Left" (1968) een werk van Paul JACOBS "Prelude to Riot" "A view of urban American from the Bottom-1966", een ander van Jeanne LOWE "Cities in a race with Time (1967) en dat van Larner en Howe "Poverty: Views from the Left" (1968).

De basis is te zoeken en terug te vinden in de economische en sociale structuren van Amerika, die meermalen gegrond zijn op sociale onrechtvaardigheid en onmenselijke uitbating en uitbuiting van sommige gediscrimineerde groepen.

President NIXON is wel bezorgd om deze toestanden, zelfs in die mate dat hij in 1969 een Nationaal Congres voor de Voeding en de Gezondheid heeft bijeengeroepen, teneinde de nodige richtlijnen uit te stippelen voor een grondige behandeling van deze kwestie. De resultaten er van zijn niet zeer bemoedigend gebleken. Er werd inderdaad niets nieuws voor de dag gebracht. De paternalistische plannen van zijn voorgangers heeft hij in geen enkel opzicht gewijzigd of hervormd, en hij heeft zelfs angstvallig vermeden de ware oorzaken van de plaag aan te raken.

Na zijn toespraak heeft er een hevige manifestatie plaats gehad door afgevaardigden van allerlei groepen, negers, Indiërs, Portorikanen en van Amerikanen van mexikaanse oorsprong.

Deze afgevaardigden hebben hun maaltijdkepons, waarvan hoger sprake, teruggegeven en hebben hun spijt er over uitgedrukt dat NIXON slechts holle woorden had gesproken, zonder enig resultaat.

Door een commentator van een dagblad uit Duitsland wordt zelfs gewaagd van een ware storm van protesten tegen deze negatieve politiek van de Nixonregering.

Dit alles heeft er toe bijgedragen dat de openbare wereldopinie er kennis van heeft gekregen dat het hongerschandaal in de V.S. naar het hoogtepunt gaat, terwijl anderzijds ieder thans weet welk verschil er bestaat tussen het andere Amerika en het onderzoek van de maan...

Naar officiële raming zouden zowat 50 miljoen mensen, zegge 1/4 van de noord-amerikaanse bevolking slecht gevoed zijn, terwijl 20 miljoen anderen nog niet eens beschikken over een voldoende en volledige voeding zowel wat hoeveelheid als kwaliteit betreft.

Het is een niet te ontkennen feit dat in de V.S. twee beschavingen bestaan, de beschaving van de overvloed, de beschaving van de armoede.

Dat er nog hongerlijdenden zijn in gebieden van een land dat zich tot de rijkste landen van de wereld mag noemen, een land dat zich tot voorbeeld wil stellen, is wraakroepend.

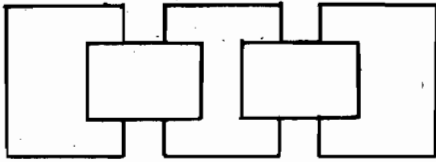
In dat land waar steeds nieuwe behoeften kunstmatig geschapen worden, waar publiciteit onophoudend nieuwe produkten tracht aan te prijzen ten voordele van de industrie, is de regering zelfs niet bij machte de schrijnende honger van bepaalde bevolkingsgroepen te lenigen, niettegenstaande de door ieder gekende ongehoorde verspillingen welke karakteristiek zijn geworden in dat land.

Het schandaal van de heersende honger, werpt wel een schril licht op sommige beweringen, als zouden de V.S. het land van de dollar, één van de meest ontwikkelde landen van de wereld zijn.

Uit "Le Monde"
vertaald door F. De Winter.

CIJFERS

De cijfers in de onderstaande tabel vertegenwoordigen effectieve betalingen ofwel betalingen die in het lopende kalenderjaar nog moeten worden verricht. Deze cijfers zijn gebaseerd op de NAVO-definitie van de defensieuitgaven. Aangezien er verschil bestaat tussen deze definitie en de nationale definities kunnen er belangrijke afwijkingen voorkomen met betrekking tot de overeenkomstige cijfers, gepubliceerd door de nationale begrotingen.

In de cijfers voor de Verenigde Staten en Canada zijn begrepen uitgaven van deze landen in het kader van hun militaire hulpprogramma's. In de cijfers voor de Europese Navo-landen is deze hulp niet begrepen.

land	geldeenheid (in miljoenen behalve Italië)	1949	1954	1961	1962	1963	1964	1965	1966	1967	1968	1969	verwach- tingen 1970
België	Belg. Fr.	7.653	19.925	19.561	21.111	22.230	24.853	25.036	26.313	28.432	30.110	31.488	34.405
Canada	Canad. \$	372	1.771	1.715	1.810	1.712	1.813	1.659	1.766	1.965	1.927	1.899	2.086
Denemarken	Deense Kroon	360	885	1.180	1.551	1.651	1.764	1.974	2.080	2.249	2.591	2.640	2.757
Frankrijk	Franse Fr.	4.787	11.710	20.395	22.184	22.849	24.280	25.300	26.732	28.912	30.200	31.700	33.200
Duitsland (a)	D.M.	6.287	13.175	17.233	19.924	19.553	19.915	20.254	21.408	19.310	21.577	22.647	22.647
Griekenland	Drachme	1.630	3.428	5.034	5.102	5.385	5.647	6.290	7.168	9.390	11.003	12.762	13.587
Italië	miljarden Lires	301	543	749	861	1.031	1.118	1.212	1.342	1.359	1.403	1.412	1.446
Luxemburg	Luxemb. Fr.	112	566	290	355	348	462	477	497	413	374	391	414
Nederland	Gulden	680	1.583	2.013	2.186	2.307	2.661	2.714	2.790	3.200	3.280	3.682	4.002
Noorwegen	Noorse Kroon	370	1.141	1.179	1.371	1.465	1.570	1.897	1.947	2.097	2.399	2.502	2.685
Portugal	Escudo	1.419	2.100	4.922	5.744	5.724	6.451	6.680	7.393	9.575	10.692	10.661	11.444
Turkije	Turkse £	556	936	2.718	2.980	3.157	3.443	3.821	3.996	4.596	5.159	5.395	5.323
Groot-Brittannië	£ sterling	779	1.569	1.709	1.814	1.870	20.000	2.091	2.153	2.276	2.332	2.290	2.479
Verenigde Staten	Amerik. \$	13.503	42.786	47.808	52.381	52.295	51.213	51.827	63.572	75.465	80.732	81.444	76.507
Gebied													
Geheel Europa (b)	Amerik. \$	4.825	11.741	15.339	17.408	18.756	19.706	20.574	21.475	22.994	22.296	23.216	24.416
Geheel N.-Amerika	Amerik. \$	13.875	44.557	49.523	54.096	53.879	52.890	53.362	65.205	77.282	82.515	83.200	78.437
Gehele NAVO (b)	Amerik. \$	18.700	56.298	64.862	71.504	72.635	72.596	73.936	86.680	100.276	104.811	106.416	102.853

a. Voordat de Duitse Bondsrepubliek tot de NAVO toetrad (mei 1955), droeg dit land aan de defensie-begrotingen van sommige NAVO-landen bij door het betalen van de bezettingskosten. Verder betaalde dit land sommige kosten in het kader van de NAVO-definitie voor defensie-uitgaven. Behalve de defensie-uitgaven (NAVO-definitie) moeten de Duitse instanties jaarlijks belangrijke kosten maken voor Berlijn met het oog op de bijzondere omstandigheden waarin deze stad verkeert en de noodzaak haar voortbestaan te waarborgen, in het belang van de verdediging van de vrije wereld. Deze uitgaven komen niet in bovenstaande tabel voor aangezien zij niet onder de NAVO-definitie vallen. Voor 1970 worden zij geraamd op 3.194 miljoen DM.

b. De totaalbedragen voor Europa en de NAVO voor 1969 zijn niet meegerekend de defensie-uitgaven van de Duitse Bondsrepubliek. Zij kunnen dus niet zonder meer met de totaalcijfers van de volgende jaren onnauwkeurig zijn wanneer een of meerdere landen veranderingen hebben aangebracht in de wisselkoers van hun munteenheid.

overgenomen uit het NAVO maandblad.

BOEKHANDEL

DE FAKKEL

Pluimstraat 14, KORTRIJK
Tel. (056) 213.16

Men vindt er de NIEUWSTE BOEKEN
en GROTE KEUS JEUGDWERKEN

Korting voor rechthebbenden.

DOE UW BESTELLING !

Affichen	* "Gooi dat geweer weg en ga naar huis"	12 voor 30 fr.
	Poster : 30 fr.	
Affichen	* "In naam van de zwijgende meerderheid"	20 voor 30 fr.
Affichen	* Angela Davis	12 voor 30 fr.
	Poster : 30 fr.	
Posters	* "The Silent Majority"	- 50 fr.
	* "Ché"	- 50 fr.

PLUS VERZENDINGSKOSTEN

CORMAN

De grootste keus
boekhandel

CORMAN

Corman-Europa
28-30 Ravensteinstr.
1000 Brussel

Corman-Oostende
51 A.Buylstraat
8400 Oostende
Tel. 059/727.24

Corman-Het Zoute
169 Kustlaan
8300 Knokke
Tel. 050/618.28

Corman-pocket
9 Strandhelling
Knokke-Het Zoute

BOEKHANDEL

ULENSPIEGEL

Abdijstraat 147 Antwerpen (KIEL)

Tel. 03/37.94.18

Postchecknummer :

1074.24 (t.n.v. G. Vercammen)

leerboeken voor onderwijs
van elke graad - woordenboeken
encyclopedieën - technische en
wetenschappelijke werken -
reisgidsen - baankaarten
alle bestellingen in binnen- en buitenland

GENTS AKADEMISCH KOOPERATIEF - GAKKO s.v.

Bureelartikelen

Papierwaren

Schrijfmachines

Labojassen

Speciale voorwaarden voor studenten en verenigingen.

Pockets

Kranten

Drukkerij

Uitgeverij

GAKKO s.v. St. Pietersnieuwstraat 85 - Gent - Tel. 23.03.43

VAKANTIES AAN UITZONDERLIJKE VOORWAARDEN **USSR**

MOSKOU:

Rondrit van de stad per bus. Bezoek aan de metro, aan het Kremlin en zijn Kathedralen, het Wapenpaleis, het Lenin-Mausoleum, de tentoonstelling der verwezenlijkingen van de Sovjet-ekonomie, de Tretiakov galerij, het museum, het Lenin museum, het Novodevitchi Klooster, de Universiteit...

LENINGRAD:

Rondrit van de stad per bus. Bezoek aan het Winterpaleis, het Ermitage, het Russisch museum, de vesting Pieter en Paulus, het museum Peter de Grote, de Kazan galerij, het Piskarevsky kerkhof...

PITSOENDA EEN STUKJE PARADIJS.

Aan de rand van de Zwarte Zee. Een prachtig strand dat zo groot is dat het zelfs in de meest drukke periode niet overbevolkt geraakt. Voldoende plaats is er steeds voor iedereen. Een aangenaam hotel. Kamer met terras, zicht op zee. Bar - Schouwburg - Bio. Alles voor een rustig en prettig verblijf!

FORMULE 1 - MOSKOU - LENINGRAD - 2 weken - vertrek 14/8/71 - 9.950 fr.

FORMULE 2 - MOSKOU - PITSOENDA - 2 weken - vertrek 14/8/71 - 9.450 fr.

FORMULE 3 - MOSKOU - PITSOENDA - 3 weken - vertrek 14/8/71 - 9.950 fr.

Inlichtingen en inschrijvingen: Belgatoerist - Parochianenstraat 29 - Brussel - Tel. 11.28.98 - 13.43.32 - met vermelding publ. "Vrede"

KOOP DIT VREDESTEKEN VOOR UW WAGEN.

Tekening van de befaamde franse kunstenaar JEAN AFFEL
Decal in vinyl: wit met tekening in blauw en rode letters.
Prijs: 20 fr. plus 3,50 fr. verzendingskosten.

Korting voor organisaties.

BOEKENARSENAAL

HET BOEK DER KAMPEN door Ludo Vaneck

Een blijvend dokument van de misdaden der nazi's. De meest complete fotoverzameling die over de duitse concentratiekampen bestaat.

Vraag zonder verplichting een uitgebreide folder bij

BOEKENARSENAAL

Lamstraat, 14

9000 GENT

Tel. 09/25.62.57

Op super groot formaat tegen de uitzonderlijke prijs van 695 fr.

DUITSE LOEWE OPTA BAUKNECHT
KWALITEIT GRUNDIG AEG
DUAL
KORTING TELEFUNKEN

europa electronic

aan de kostende a. pietersl.-stockholmstr. aan 't stadhuis
thomas van loostr. (naast S.E.O.) OPEX

EUROPA - ELECTRONIC
geeft aan de lezers van "Vrede"
bij alle aankopen een speciale
korting.

AFSCHEID VAN BOB

Ruim vijf honderd personen waren zaterdag 14 augustus naar het verre dorpje Orchimont in de Ardennen getogen om afscheid te nemen van de door allen geliefde Bob Claessens.

Sommigen hadden hiervoor hun verlof onderbroken en waren speciaal teruggekomen uit Zuid Frankrijk, anderen deden 7 à 800 km. per wagen om afscheid te komen nemen van Bob.

Het was, voor de oprechte vrienden, niets teveel omdat zij wisten dat Bob zich nooit tijd of moeite gespaard heeft om, om-het-even-waar-en-wanneer-, op post te zijn wanneer op hem beroep werd gedaan.

Ze waren er; diegene die met hem de ellende van Breendonck, Neuengamme en Dachau hadden beleefd; zijn kameraden uit de K.P.; deze die zich met hem voor de Spaanse Republiek hadden ingezet; zijn vrienden uit de vredesbeweging waarvan hij een der stichters was; medewerkers en leden van Kulturele Vereni-

gingen uit Vlaanderen, Brussel en Wallonië die steeds op hem konden rekenen; luisteraars van radio en T.V. die regelmatig naar zijn boeiende toespraken luisterden; kunstenaars die aan Bob een raadgever en vriend hadden; en dan de gewone man, zij die wisten dat zij steeds bij Bob hadden kunnen aankloppen wanneer zij het nodig achten.

Weinigen hebben hun tranen kunnen bedwingen toen dhr Walraeves, die met Bob drie lange jaren in de concentratiekampen doorbracht, het leven schetste van een man die doorheen gans zijn bestaan steeds één zelfde leiddraad heeft gevolgd : zijn volk dienen zelfs wanneer hem dit de grootste offers kostte en aan dit volk zijn buitengewone kennis en ervaring op sociaal, politiek en kultureel gebied overdragen zoals niemand dit ooit voor hem gedaan heeft. Het was ontroerend aan zijn open graf een priester te horen vragen of hij voor zijn vriend Bob, de niet gelovige, een gebed mocht lezen.

Het was ontroerend een van die kinderen, waarvan Bob zoveel hield, aan het graf te horen roepen "au revoir Bob ! ".

Met Bob Claessens verliest de democratische en progressistische beweging van ons land zeker een der mooiste en edelste figuren die ze ooit gehad heeft.

Hij was het voorbeeld van de intellectueel die niet in zijn ivoren toren opgesloten blijft en alleen persoonlijke ambities of financiële voordelen nastreeft. Neen, Bob heeft men altijd daar gevonden waar hij volgens zijn kennis en mogelijkheden zijn volk het best dienen kon. In de antifascistische beweging, in de weerstand, in de arbeidersbeweging, in de vredesbeweging, bij de culturele ontvoogding van ons volk.

Was hij niet de man die er wellicht het meest toe bijgedragen heeft om het dialoog tussen Christenen en Marxisten op gang te brengen? Was hij niet de spreker die meer dan wie ook, dank zij zijn welsprekendheid er in geslaagd was voor duizenden gewone mensen aan het begrip "kunst" een andere inhoud te geven.

Onze vriend Bob is niet meer. De honderden vrienden die op deze warme augustusdagen, de duizenden die praktisch in ieder gemeente van ons land naar hem zijn komen luisteren, weten dat wij een ware vriend verliezen.

Aan zijn kinderen, aan zijn steeds toegewijde Anne, bieden we onze oprechte deelneming in het onvervangbaar verlies dat hun komt te treffen.

vrede